УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2007
червень

110 років часопису

Архиєрейська Служба Божа та урочистості з нагоди 110-ліття часопису "МІСІОНАР"

Відпуст у Крехові 19-20 травня, на свято Перенесення мощей святого Миколая чудотворця

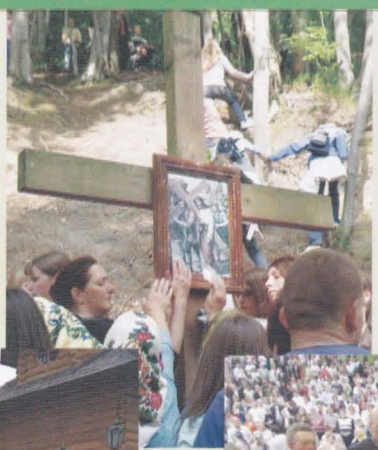

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА....3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ....5

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ....7

ОФІЦІЙНО....9

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ЄВАНГЕЛІЄ ВІД МАРКА....11

Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
ВЕЛИКЕ НЕЗАБУТНЄ СВЯТО «МІСІОНАРЯ»....15

Мар'ян ЛОЗИНСЬКИЙ
ВІДРОДЖЕННЯ ЧАСОПИСУ «МІСІОНАР» ТА ЙОГО ПЕРШОПОЧАТКИ У НЕЗАЛЕЖНІЙ УКРАЇНІ....19

Ігор СКЛЕНАР
ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ ТА ІДЕЙНО-ТЕМАТИЧНІ НАПРЯМКИ ЧАСОПИСУ «МІСІОНАР» (1997-2005)....21

о. Макарій СОЛЮК, ЧСВВ
о. Анастасій КАБАЛЬ, ЧСВВ
«ХОДІТЬ ТА ПОДИВІТЬСЯ...» (ІВ 1, 39)....25

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ПРОЩА ДО КРЕХІВСЬКОГО МОНАСТИРЯ....28

Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
ПОЕЗІЯ. СЕРЦЕ СПАСИТЕЛЯ....30

Христина
ПОЕЗІЯ. АННА ГЛОВА БУДЕ ЩЕ СВЯТА!....30

Лідія ГУБИЧ, Тетяна ЛУЦИК
СЛІДАМИ МАТЕРІ ТЕРЕЗИ: РАДІСТЬ. ПРАВДА. АКТИВНА ЛЮБОВ....31

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
ДОБРА КСЕНЯ....34

п. ЯРОСЛАВА
ЗАГУБЛЕНИЙ ХРЕСТИК....37

Тарас МАРЧУК
КРИСТИНОПІЛЬСЬКЕ ЧУДО....39

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ....40

ОГОЛОШЕННЯ. БУЧАЦЬКИЙ КОЛЕГІУМ ОГОЛОШУЄ КОНКУРСНИЙ НАБІР У 8, 9, 10-ТІ КЛАСИ....41

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД. «СІМ ЛІТЕР» 42

МІСІОНАРЧИК.
Наталія ЛЕХ
НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ. СЛОВО ДО ДІТОЧОК....43
НОВИНИ....44
ЗАПИТАННЯ....44

ЗНАЙОМСТВО....44

ЛЮБИЙ ДРУЖЕ....45
КРОСВОРД ДЛЯ ДІТЕЙ....46
ПОЕЗІЯ....47

Наталя НАЗАР
ПОЕЗІЯ. Зі збірки «ТРИ ПЕРЛИНИ ДЛЯ ІСУСА»....47

о. Єжи МАХНАЧ
ЛИСТОК....48

Ігор КІСТЕЧОК
ДО 110-ЛІТТЯ ЧАСОПИСУ «МІСІОНАР »....50

МИ ВСІ ВІДПОВІДАЛЬНІ ЗА МАЙБУТНЄ

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Слава Ісусу Христу!

Серце Христове, символ Божої любові, яка перевищує будь-яку земну любов, ставить перед наші очі свята Церква у цьому місяці червні. Радіємо також і тому, що ця Божа любов здолала відновити часопис «Місіонар» і в травні ми відзначили 110-ліття з дня його виходу. З цієї нагоди насамперед дякуємо Господу Богу і Його Пресвятій, Пречистій і Преблагословенній Матері. Також дякуємо численним вірним, які підтримали наш часопис своєю молитвою і присутністю 1 травня у церкві св. Андрія у Львові на Архиєрейській Божественній літургії та у Львівському Національному академічному театрі опери та балету ім. Соломії Крушельницької на святковій академії і концерті. Висловлюємо подяку колективу театру і особисто його директору п. Тадею Едеру, які з прихильністю, повагою і радістю прийняли нас у цьому осередку культурного життя Львова. Сердечне спасибі нашим владикам, які прибули на святкування, або прислали своїх представників та привітання, отцям Василіянам, особливо настоятелю церкви св. Андрія о. Михайлу Лучківу, ЧСВВ, отцю-економу Дам'яну Кастрану, ЧСВВ, всім отцям, які підтримали святкування, разом молилися і раділи з цієї нагоди. Дякуємо єпархіяльним священикам і добродіям, всім, хто підтримує наш часопис.

Особлива подяка доповідачам на урочистій академії, п. Володимиру Гіщинському, викладачу історії Борщівського агроколеджу, п. Мар'яну Лозинському, проректору Львівського національного університету ім. Івана Франка, п. Ігорю Скленару, викладачу факультету журналістики цього ж університету та о. Йосафату Воротняку, ЧСВВ, ігумену боронявського монастиря на Закарпатті,

довгочасному редактору часопису «Місіонар». В цьому числі ми постаралися передати дух ювілейних святкувань.

Однак, хоча цілий 2007 рік ми проголосили ювілейним, будні і далі кличуть нас до щоденної праці. А вона насамперед полягає в тому, щоб після ювілейних святкувань ми всі разом проаналізували, яким повинен бути наш часопис в майбутньому недалекому і далекому. Тому, як редактор, ще раз прошу і звертаюся до всіх Вас, шановні читачі: не переставайте присилати нам свої пропозиції щодо покращення змісту і якості часопису. Ми з попередмінним успіхом відновлюємо рубрику «запитуєте-відповідаємо», на яку прошу звернути особливу увагу. Адже на сторінках часопису ми можемо отримати глибокі і зрозумілі відповіді на дуже багато запитань, які виникають у нашому щоденному житті і глибоко нас турбують.

Також бажаю звернутися сьогодні до ревнителів і членів Апостольства молитви. Наш часопис переважно адресований і Вам. Сама ідея Апостольства молитви, хоча декому може здатися неефективною і застарілою, насправді залишається глибокою і живою. Бо там, де не можемо нічого вдіяти ми, все може Господь Бог. Саме тому ми молимося в різних намірениях щодня, ця наша праця є невидима, але саме так ми змінюємо світ. Тому важливо це товариство розвивати і поширювати. Саме часопис «Місіонар» може стати для Апостольства молитви чудовим апостолом — те, що не можемо ми у розмові, те може наш часопис на своїх сторінках. Тому запрошую ревнителів і членів Апостольства молитви до співпраці: запропонуйте прочитати статті з нього Вашим знайомим, сусідам, Вашій рідні. Так ми зможемо збільшити вплив Слова Божого, яке передає часопис, в нашому народі, а багато хто зацікавиться так необхідною такою ідеєю Апостольства і приступить до цього товариства, продовжуючи цю гідну всілякої похвали традицію молитися за інших, як нас того навчає Христос: «Усе, чого ви попросите в Отця в моє ім'я, буде вам так» (Ів 15,16).

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 25.05.2007 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2007

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Олексій ГОРОБЕЦЬ, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб Господь захищав моряків і всіх тих, чия діяльність пов'язана з морем.

Впродовж цього місяця свята Церква закликає нас охопити своєю молитвою людей, праця котрих пов'язана з морем, а особливо тих, котрі довший час перебувають у відкритому океані. Професія, котру вибрали ці люди, є дуже важливою для нас, адже їхнє служіння приносить людству велику користь (пасажирське та вантажне транспортування на великі відстані, ловитва риби, видобування нафти, наукові дослідження та ін.). Велика кількість населення Землі

проживає на островах, або в країнах, що складаються з багатьох островів, а тому важливим для них засобом комунікації є паромні перевезення. Тяжко собі уявити життя сучасного суспільства без морського транспорту та промисловості. Однак, слід нам пам'ятати, що професія цих людей пов'язана з немалим ризиком. Деколи можемо почути в засобах масової інформації про різні корабельні катастрофи, чи то поблизу портів, чи у відкритому океані. Такі катастрофи, нажаль, часто мають трагічні наслідки для багатьох людей. Море та океан несуть зі собою багато ще незнаного та таємничого. Люди з давніх-давен прагнули підкорити морські простори. Для багатьох народів море та мореплавство було визначальним (для їхньої цивілізації) способом життя настільки, що ми їх називаємо морськими: критяни, фінікійці, вікінги. Люди, котрі виходили на своїх кораблях у відкрите море, мусіли відзначатись неабиякою мужністю та відвагою. Чому? Та тому, що їх чекало невідоме. Відправляючись у море, ні вони, ні їх рідні не знали, чи повернуться до свого берега і чи побачать свою родину знову. Мореплавці, котрі ніколи не повернулися додому, чи то у давнину, чи вже в наш час, знайшли місце свого вічного відпочинку на дні морському. Крім ризику для життя, професія мореплавців пов'язана ще з довшим перебуванням поза своєю домівкою, а це вимагає від них великої терпеливості та жертовності. Християни завжди пам'ятали в своїх молитвах рідних, знайомих та незнайомих, що перебували в морі, про що свідчать молитви та молитовні тексти багатьох наших молебнів та відправ, де часто згадуються *«ті, що плавають»*. Щоб ця професія була для тих людей безпечнішою, а час проведений в морі милішим, поручаймо їх в наших молитвах особливій Божій опіці.

МІСІЙНИЙ: Щоб Церква у Північній Африці своєю присутністю і діяльністю свідчила про Божу любов до кожної людини і до кожного народу.

Християнські Церкви у Північній Африці потребують особливої молитовної підтримки від християн цілого світу, щоб у тяжких умовах утисків і переслідувань своїм життям мужньо і відважно свідчити про правдивість Христової науки. Ми повинні пам'ятати, що християни, котрі живуть в північно-африканських країнах, перебувають в умовах релігійного утиску з боку переважаючої кількості мусульманського населення та ісламських урядів цих країн. Багато хто про це не знає, адже засоби масової інформації це чомусь замовчують. В деяких з тих країн діє т.зв. закон шаріату, що чинить християнське населення цілком безправним. Велика мужність і стійкість християн в таких умовах свідчить про те, що любов до Христа є сильнішою від будь-якої ненависті чи релігійного фанатизму. У другій половині 90-их років минулого століття світ облетіла жахлива звістка про масове вбивство людей в Алжирі, яке вчинили ісламські фундаменталісти за те, що ті люди оглядали телебачення в часі мусульманського посту. Підчас тієї різні одна мати втратила всіх семеро своїх дітей і чоловіка. Фотографія тієї жінки стала відомою в цілому світі. Її назвали «Мадонною XX-го століття». Приблизно в ті роки світ облетіла ще одна жахлива звістка про масовий розстріл автобусів з німецькими туристами в Каїрі — столиці Єгипту. Цей страшний злочин вчинили знову ісламські фундаменталісти, котрі вигукували при цьому: *«Бог живий!»* Так в Ім'я Боже релігійні фанатики в північно-африканських країнах чинять злочини проти людини. Святіший Отець Іван Павло II, коментуючи ті події, сказав: *«Бог не може бути заручником релігійного фанатизму»*. Цими словами тодішній Папа вказав, що ті люди самі вигадують Бога таким, як їм здається, і цим самим викривляють Його образ своєю фантазією і уявою. Саме в таких умовах релігійного фанатизму і викривлення уяви про Бога, християни Північної Африки своєю терпеливістю і подвигом повсякденного християнського життя повинні показати людям, що Бог є таким, яким Він сам Себе об'явив — Богом любові, Богом, котрий любить людину і милосердиться над кожним. Отож і ми маємо долучитися до цієї їх місії своєю палкою молитвою.

МІСЦЕВИЙ: Щоб дорослі любили своїх дітей ще задовго до їх зачаття і народження та через страх перед побутовими негараздами не обмежували Божої волі щодо дарування життя.

Сьогодні в нашому суспільстві побутує думка, що спад народженуваості дітей та велика кількість абортів спричинені кризою в соціальній та економічній сферах. Майже кожне молоде подружжя зіштовхується з побутовими негараздами, які викликають у них страх і неспокій за майбутнє своєї родини та дітей. Та ми повинні знати, що дар життя і любов до життя не повинні обмежуватись зовнішніми соціальними обставинами. Молоде християнське подружжя повинне зважитись на мужність і відвагу довіритись Богові і віддати Йому в руки своє майбутнє як духовне, так і матеріальне. Плідність, як невід'ємна прикмета християнського подружжя, є знаком і запорукою Божого благословення, тому молімось, щоби наші молоді християнські родини, долаючи з Божою допомогою всі труднощі, стали осередками дарування нового життя.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб всі громадяни, індивідуально і в спільнотах, могли брати активну участь в житті суспільства та в управління його справами.

Цим наміренням Церква закликає нас згадати в своїх молитвах тих людей, котрі через різні обставини, що склалися в їх країнах, не можуть брати активної участі у житті суспільства. Переважно це є країни, де панує тоталітарний режим, чи країни, в яких обмежені права людини. В 1948-му році була прийнята загальна Декларація Прав Людини, якою передбачено комплекс прав, які називаються *політичними правами людини.* До цього комплексу прав саме і належать *право на юридичний захист участі людини у політичному житті* та *право на участь у політичному житті.* Кожний громадянин є членом політичного суспільства, і все, що відбувається в житті суспільства, має вплив на його життя, тому ніхто не може бути відсторонений від участі в тому, що стосується його. Класичне визначення *політики* говорить, що політика — це піклування про спільне добро, а поняття *спільного добра* передбачає інтереси кожної групи суспільства. Історія, на превеликий жаль, знає багато фактів, коли цілі суспільні групи і народи ставали жертвами політичних примх і несправедливості з боку окремих осіб чи політичних партій. Так, наприклад, в 30-40 роках цілий народ Німеччини став заручником і виконавцем примх Гітлера та націонал-соціалістичної партії, а народи Радянського Союзу ще донедавна терпіли програму однієї комуністичної партії. Для німців і нас це вже історія, а от населення Китаю, Північної Кореї, сусідньої Білорусі та інших країн з подібною політичною системою не може брати активну участь у політичному житті своєї країни. Це нелегко, коли людина не може мати впливу на своє суспільне становище, тому ми, християни і громадяни демократичного суспільства повинні пам'ятати і молитись за тих, хто ще терпить на собі тоталітаризм і політичну несправедливість.

МІСІЙНИЙ: Щоб, усвідомлюючи свій місійний обов'язок, всі християни надавали діяльну допомогу тим, хто трудиться на ниві євангелізації народів.

Оскільки Церква від самого свого початку має місійний характер і вимір силою заповіді самого Христа, в цій місії має брати участь кожний охрещений. Хибною є думка, що в місіях повинні брати участь лише ті, хто до цього покликаний в окремий спосіб, і відповідно, до цього був приготований, тобто місіонери. Хоч в Церкві є окремі люди — священики, монахи і

монахині, яких ми називаємо місіонерами, бо вони були спеціально вишколені для праці на місійних теренах, однак, слід пам'ятати, що Церква виконує свою місію завдяки сопричастю всіх членів Містичного Тіла Христового. Для того серед намірень молитви Церкви є місійне наміреннія, аби ми всі спомагали своєю молитвою тих, хто трудиться на «передовій лінії», і розділяли з ними тягар місійної праці.

МІСЦЕВИЙ: Щоб в Україні було викоренено будь-який вид корупції.

Ось вже, дякувати Богові, 18-й рік ми з вами живемо в незалежній Україні. За цей період ми здобули немало і зрозуміли, що побудова нового суспільства, яка випала саме на наші покоління, є справою досить важкою і відповідальною. Саме нам судилося розділити тягар і невигоди перехідного періоду, і саме ми несемо відповідальність за те, як цей перехід відбувається. Коли говоримо про позитивні та негативні явища нашого суспільства, то серед того, що потрібно викорінити, на перший план висувається корупція, котра так проникла у всі сфери нашого життя, що боротьба з нею вимагає великої консолідації всіх суспільних сил. Саме корупція та злочини і несправедливість в економічній та соціальній сферах стали причиною такої довготривалої економічної та соціальної кризи. Часто ми себе запитуємо: чому при таких можливостях, які має наша держава, ми так довго бідкаємося в нашій кризі? Причина такої ситуації виходить глибоко зі серця людини, котра будує своє життя на принципі «мати». Егоїзм та бажання посідати якнайбільше матеріальних дібр, не зважаючи на іншого, який також має право на ці добра, породило в нашому суспільстві таке явище, як корупція, а це, в свою чергу, паралізує нормальний економічний та соціальний розвиток нашої держави. Тому молімось, щоби люди, котрим довірено економічний розвиток нашої держави в центральних органах влади і на місцях, були вільні від загребущості і не привласнювали собі того, що справедливо належить іншим.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЧЕРВЕНЬ СВЯТИЙ ЮСТИН (14 ЧЕРВНЯ)

Святий ЮСТИН народився 100 року в Палестині. Він охоче вивчав філософію і скоро переконався, що вчення Ісуса Христа є єдино правильним. Святе Хрещення Юстин прийняв 130 року і після цього почав проповідувати Христову віру. Згодом помандрував до Рима через Малу Азію і Грецію. 165 року Юстин на і його сімох учнів ув'язнили і після бичувань їм відрубали голови.

Юстин був першим церковним письменником і найвизначнішим апологетом Церкви в II ст., який сміливо обороняв Христову віру перед поганами та юдеями. Найбільш відомим його твором є «Апологія», в якій він домагався, щоб християн не засуджували за саму назву «християнин». Належав до, так званих, Апостольських Отців Церкви.

■ *Святий ЮСТИН - філософ*

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИПЕНЬ МУЧЕНИЦЯ АГРИПИНА (6 ЛИПНЯ)

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ

Загальний: Щоб усі ті, які переживають моменти духовної кризи і випробування, знаходили в Христі світло й опору, що приведуть їх до відкриття справжнього щастя.

Місійний: Щоб Церква в Китаї свідчила про щораз більшу внутрішню згуртованість і могла продемонструвати діяльну і видиму спільність із Наступником св. Петра.

Місцевий: Щоб суспільство перейнялося відповідальністю за виховання дітей і дедалі більше поважало професію шкільного вчителя.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СЕРПЕНЬ АПОСТОЛ МАТІЙ (22 СЕРПНЯ)

ОФІЦІЙНО

Христос Воскрес!

Високопреподобний Отець Корнилій ЯРЕМАК, прошу прийняти щиросердечні вітання з нагоди 110-ї річниці з часу заснування часопису «Місіонар» 1 травня 1897 року.

Вже сама назва видання — «Місіонар» — одночасно вказує його мету та завдання, яке первинно визначили Митрополит Андрей Шептицький та о. Платонід Філяс, його засновники — йти з Христовим Євангелієм до спраглих Божого Слова українців-католиків не тільки в межах їх історичної Батьківщини, але далеко поза її межами.

Приємно відзначити, що як непохитний послідовник Правди, Ви намагаєтеся і надалі допомагати людям шукати Христа, Джерело Правди, запоруку гідності та цінності людської особи.

У цю радісну пору, коли часопис відзначає 110-ій ювілей, з глибини серця бажаю Вам усіляких благодатей від Воскреслого Христа, дарів Святого Духа, опіки Матері Божої, для Вашого колективу та усіх читачів.

З *Архиєрейським благословенням*
+ЮЛІЯН (Ґбур) Єпарх Стрийський
Голова Митрополичої комісії соціальної комунікації УГКЦ.

Преподобний отче Корнилію!

Щиро вітаю Вас та весь колектив часопису «Місіонар» з нагоди 110-ліття з часу першого видання. Передаючи Вам найщиріші побажання, зичу Божого дару миру, Божої ласки, здоров'я. Нехай Ваша творча енергія, відданість справі та високий професіоналізм і надалі плідно слугують нашій Церкві. Нехай Христос своїм благословенням зміцнює Вас на дорозі високої місії та допомагає у трудах будування Царства Божого на землі.

До привітань з цієї величної нагоди приєднується єпархіальний часопис «Християнський вісник», колектив якого часто взорується на вашу мистецьку майстерність.

Нехай Господь Бог обдарує безмірними благословеннями, скріпляє силами тілесними і духовними на Многії і Благії літа!

Єпископ МИКОЛА Сімкайло, Правлячий Архиєрей Коломийсько-Чернівецької єпархії.

Сердечно дякую за запрошення на святкування християнського часопису «Місіонар» з нагоди 110-річчя виходу у світ першого номера часопису.

На жаль, із-за пастирських обов'язків в моїй єпархії не зможу взяти участі в цих святкуваннях.

Всім працівникам часопису, Вам, Преподобний отче Редакторе, всім читачам та всім учасникам святкування уділяю своє архиєрейське благословення.

Владика МІЛАН, Апостольський Адміністратор

Мукачівської греко-католицької єпархії.

Високопреподобний отче Редакторе!

Сердечно дякую за ласкаве запрошення на урочистості з нагоди 110-ліття церковного часопису «Місіонар».

Щиро поділяю радість Вашої спільноти з приводу ювілею широковідомого і шанованого в Україні та далеко поза її межами видання. Шкодую, що з огляду на раніше заплановані в цей день справи у Єпархії, я не зможу бути присутнім на Вашому святі, але для участі в усіх урочистостях делегую представника від Управління Самбірсько-Дрогобицької Єпархії.

Нехай Всевишній Господь і на майбутнє щедро благословить Вашу працю і примножує число читачів.

Благословення Господнє на Вас ЮЛІАН (Вороновський), Єпископ Самбірсько-Дрогобицький

Славним часопису «Місіонар» і видавництву «Місіонер» у день їх 110-річчя зичимо рясного Божого благословення на многії і благії літа!

Отець Ігор ПЕЛЕХАТИЙ та усе видавництво «Нова Зоря».

Високопреподобний отче Корнилію!

Вельмишановні працівники часопису «Місіонар»

Прийміть найщиріші вітання з нагоди 110-ліття з часу видання першого часопису «Місіонар»!

Бажаємо Вам і надалі творчої наснаги у поширенні Слова Божого до людських сердець.

Нехай неустанно провадить Вас Святий Дух, а Пресвята Богородиця тримає під своїм материнським покровом.

В Христі Ісусі, м. Маргарета ГУТНИК, ЧСВВ, Протоігуменя та всі Сестри Василіянки.

Шановний отче Редакторе!

Прийміть в ці травневі дні найщиріші вітання з нагоди 110-літнього ювілею виходу у світ першого числа часопису «Місіонар» — одного з наймасовіших християнських періодичних видань Галичини, В ці нелегкі роки утвердження духу незборимості української нації, яка до своєї волі йшла Хресною дорогою Спасителя, автори й читачі «Місіонара» спільно виконували одне з головних завдань покликання Чину Святого Василія Великого — місіонерства, шкільництва і видавництва.

Нехай започаткована майбутнім Митрополитом УГКЦ Андреєм Шептицьким та о. Платонідом Філясом справа поширення добірних зерен християнства й традицій Христової Церкви Вам, шановний отче Редакторе, усім авторам та читачам «Місіонара» додає міцної віри, допомагає та утверджує надію в переконанні Христової правди. Христос Воскрес!

З повагою Заступник начальника управління — начальник відділу у справах релігій та національностей Роман КУРАШ.

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД МАТЕЯ

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
Крехів

Як неможливо собі уявити християнську побожність без молитви «Отче наш...», так важко прийняти, що Євангелія, в якому ця молитва збережена, могло б не існувати. Уже не кажучи про описи багатьох подій з життя Ісуса Христа, в яких зображені Його народження, діяльність, страждання, смерть і Воскресіння. Також багато Ісусових притч і повчань збереглися тільки в цьому Євангелії.

Мабуть, упривілейованим першим місцем серед канонічних Євангелій та інших творів Нового Завіту Євангеліє від Матея завдячує самій своїй назві, яка вказує на його походження від одного з Дванадцяти найближчих учнів Христових. Але ще й інші характеристики цього твору посприяли його вирізненню: багатство катехитичного матеріалу, зосередженого, зокрема, у п'яти промовах Ісуса Христа; послідовне вияснення подій з життя Ісуса як сповнення пророцтв; систематичність у представленні подій і слів Христових.

Євангеліє від Матея є безцінною скарбницею, з якої черпає Церква для свого життя і для духовного зростання своїх вірних.

Походження від Матея?

Спільним для двох перших канонічних Євангелій, від Матея і від Марка, є те, що їхні автори не називають себе, не говорять про мету своїх творів ані не вказують на спосіб їх написання (на відміну від Луки 1,1-4 чи Йоана 20,30-31; 21,24-25). І якщо у випадку Євангелія від Марка ситуація не є надто складною, бо усі відомі нам свідчення про автора вказують на Йоана, званого Марком, помічника й учня апостола Петра, то не так з Євангелієм від Матея.

Ім'я Матей зустрічаємо в Новому Завіті всього п'ять разів, з яких 4 рази у переліку Апостолів (Мт 10,3; Мр 3,18; Лк 6,15; Ді 1,13). Тільки раз знаходимо це ім'я в іншій розповіді, а саме в описі покликання митаря (Мт 9,9). Цього митаря два інші Євангелія називають Леві (Лк 5,27) або Леві, сином Алфея (Мр 2,14), причому виразні подібності в усіх трьох описах не дають підстави для сумнівів, що мова йде про ту саму подію і ту саму особу. Крім того, що покликаний митар у першому Євангелії названий Матеєм, лише у цьому Євангелії в переліку Дванадцяти Апостолів біля імені Матея подано слово «митар» (Мт 10,3).

Хоч немає інших виразних вказівок у самому Євангелії, що його автором є Матей, один з Дванадцятьох учнів Ісуса, та від найдавніших часів це Євангеліє приписували саме Матеєві, і ставили його серед чотирьох на перше місце. Численні свідчення з перших віків християнства на підтвердження цього та відсутність будь-яких щодо цього сумнівів вчинили, що тільки у новіших часах (від XIX ст.) повернулися до питання про достовірність походження цього Євангелія саме від Матея. Новітнім вченим, більш критично налаштованим, уже не вистачало самого посилання традиції на те, що митар Матей, один з Дванадцятьох, і є тим, кого Ісус покликав від митниці, щоб той був Його

■ *апостол МАТЕЙ*

учнем.

Але звернімось до свідчень християнської старовини.

Найдавніші християнські джерела

Першим, хто засвідчує письменницьку діяльність Матея є знаний уже читачеві (див. у попередніх двох числах «Місіонаря») Папій, єпископ Ієраполя, який близько 120 року написав був «Пояснення Господніх слів» у пяти книгах. Отож, він подає у своєму творі таке: «Матей записав Господні слова єврейською мовою, а кожний тлумачив їх собі, як умів» («Церковна історія» Євсевія з Кесарії, III,39,16). Оскільки інші автори, як Іриней з Ліону, Климент з Олександрії, Оріген, були знайомі з цим ствердженням Папія, їхні свідчення можуть бути залежні від його думки.

■ *філософ ОРІГЕН*

Папій каже, що він більш ніж книгам, довіряє апостольському переданню, що його отримав від тих, які були слухачами Апостолів. Він порівнює твори Марка і Матея та приходить до висновку про необхідність власного твору, адже Марко не був учнем самого Христа, а записав свідчення Петра, хоч вірно, та не завжди у хронологічному порядку, на думку Папія. Матей же «записав Господні слова єврейською мовою» («Церковна історія», III,39,1-16).

Повідомлення Папія про твір Матея можна розуміти по різному. «Єврейська мова (діалект)» може означати й арамейську мову, яка тоді була поширена як розмовна і ділова; та єврейську, яка була мовою молитви і Святого Писання Старого Завіту. Може означати, зрештою і стиль: семітський, на відміну від літературного грецького. Слово «тлумачив» могло означати і «перекладав», і «пояснював». Сучасні вчені схильні вважати твердження Папія наслідком його намагання відстояти необхідність власного твору «Пояснення Господніх слів». Причому цей твір мав бути, на думку Папія, кращим, ніж існуючі Євангелія.

У «Церковній історії» Євсевій з Кесарії наводить вислови ще й інших письменників: Іринея (коло 180 року), Орігена (середина III ст.). Згідно зі св. Іринеєм, «Матей зредагував своє Євангеліє серед євреїв їх мовою тоді, як Петро і Павло навчали в Римі і засновували там Церкву» (V,8,2). Оріген вважає Євангеліє від Матея хронологічно першим, написаним по-єврейськи: «Спочатку написав (Євангеліє) Матей, який раніше був митарем, а пізніше апостолом Ісуса Христа; було воно написане для навернених юдеїв, єврейською мовою» (VI,25,3). Подає Євсевій також свою особисту думку: «Матей на початку навчав євреїв усно, і аж коли хотів піти до інших, записав у рідній мові своє Євангеліє», щоб для тих, з ким прощався, письмом заповнити брак своєї присутності серед них (III,24,6).

Подібно вважав св. Єронім: «Матей, митар з прізвиськом Леві, ...зредагував Євангеліє в Юдеї єврейською мовою, передусім на прохання юдеїв, які увірували в Ісуса і, після прийняття правди Євангелія, вже не зберігали Закону» («Вступ до Коментаря на Матея»). Також св. Августин поділяв подібне переконання, хоч вважав, всупереч традиції, яка вбачала у Маркові Петрового секретаря, що Марко скоротив євангеліє від Матея («Про згідність авторів Євангелій», I,2,4).

Автор першого Євангелія

Ми мали можливість поглянути на майже

■ *ІСУС роз'яснює Писання*

одностайну традицію, яка бачила Матея автором Євангелія. Але її аналіз веде до нових запитань: Матей автор, але якого Євангелія? Якою мовою?

Дослідники Євангелія від Матея, першого з чотирьох канонічних, приходять до висновку, що воно було написане як цілість таки по-грецьки, а не є перекладом з єврейської чи з арамейської. Якщо слова Папія «єврейською мовою» розуміти не як саму мову, а її стилістичні особливості, колорит, синтаксис твору, то можна припустити, що має він на думці таки канонічне Євангеліє від Матея, а не якийсь інший твір, який не зберігся. Тоді вислови інших авторів можна трактувати як часткове незрозуміння змісту словосполучення «єврейською мовою» у творі Папія. Звідси походило б переконання про первісний арамейський варіант Євангелії від Матея, який був перекладений (знову ж ким?) на грецьку.

Якщо ж Папій, кажучи про записання Матеєм «Господніх слів», мав на увазі не сучасне Євангеліє, а якийсь інший твір, написаний ним єврейською чи арамійською мовою, чи стилем, то питання про те, хто ж написав наше перше канонічне Євангеліє, залишиться взагалі без відповіді. Його ставлення до особи апостола Матея матиме дещо інший зміст: як до того, хто був свідком слів Господа Ісуса, посередником традиції, переказу «Господніх слів».

Багато хто припускає існування документу або документів, які попередили в часі постання сучасних Євангелій. Але, на жаль, до наших часів жодний з них не зберігся.

В останні десятиріччя більшість вчених схиляються до думки, що автор нашої Євангелії від Матея знав і навіть мав у своєму розпорядженні Євангеліє від Марка, яке поширив і доповнив у багатьох місцях на основі інших відомих йому писемних та усних джерел. Тоді постає питання: навіщо очевидець подій, Матей, мав би використовувати твір людини, яка не була наочним свідком, Марка? Тут можливі різні відповіді.

Адресати Євангелія від Матея

Для кого в першу чергу було написане це Євангеліє? Для християн — вихідців з юдеїв, чи з поган? Чи для одних і для других? На ці запитання допоможе нам дати відповідь сам текст Євангелія.

На відміну від Марка, Матей не пояснює змісту юдейських звичаїв (напр. щодо обмивань Мт 15,2 і Мр 7,3-4), ані не подає грецького значення арамейських слів («рака» у 5,22, «Велзевул» у 10,25, «корван» у 27,6 та ін.). Замість слова «Бог» Матей часто вживає «Отець небесний», а замість «Царство Боже» — «Царство небесне», ідучи за юдейським правилом не називання Божих імен. Дуже часто відкликається він до

■ *покликання апостолів*

■ *нагірна проповідь ХРИСТА*

дару (5,23), часта клятва (5,34-35), зовнішня побожність (6,1-18), ношення філактерій (23,5), десятини (23,23) та багатьох інших. Переважно це слова Ісуса, але Матей їх не пояснює, отже вони зрозумілі читачам, адресатам його твору.

Велика пошана до Закону — Тори, пояснення подій з життя Ісуса як сповнення пророцтв, часте цитування Святого Письма вказують на те, що автор першого Євангелія сам був євреєм і писав до своїх земляків. Тобто сам зміст Євангелія потверджує свідчення традиції, що воно було написане до євреїв (пор. вище).

Обізнаність в ділянці грошових відносин може вказувати на автора — колишнього митаря (Мт 17,24-27; 22,19; 20,2), а його мова на непогану його освіту: як загальну, так і богословську.

Незважаючи на таку яскраву прив'язаність з палестинським юдейським середовищем, Євангеліє виявляє ще й інші ознаки своїх адресатів. Вони перебувають в опозиції до провідників юдаїзму, зокрема до фарисеїв та законовчителів (Мт 23,2-39). Вони свідомі своєї церковної приналежності, а водночас добре володіють грецькою мовою.

В Євангелії від Матея присутні деякі протиріччя, які можуть свідчити про складний характер його формування. Візьмімо хоча б такі два приклади. Матей часто цитує Старий Завіт, але переважно робить це, використовуючи грецький переклад, так звану Септуагінту, хоч не завжди: деколи його цитати не дослівні, відмінні і від єврейського тексту, і від грецького перекладу.

Місія Апостолів за життя Ісуса обмежена до «загиблих овець дому Ізраїля» (10,6; 15,24), але по Його Воскресінні цих обмежень уже немає (28,19-20; пор. також 8,11-12).

Час і місце написання

У питанні про обставини написання канонічного Євангелія від Матея нема одностайності. І все-таки, деякі його риси можуть наблизити правильну відповідь.

У цьому творі не лише знаходимо зібрану традицію про Ісуса та його вчення: вона є переосмислена, богословськи опрацьована. Це може вказувати на деяку віддаль у часі від подій до їх запису. Навіть якщо основний матеріал був зібраний перед знищенням Єрусалима, то саме Євангеліє в сучасному вигляді вказує на пізніший час постання. Саме у той час позиції юдаїзму та християнської Церкви остаточно визначилися: примирення стало неможливим. Правдоподібно кінцева форма Євангелія від Матея походить з 75-85 років.

Хоч Євангеліє має ознаки юдейсько-палестинського середовища, постало воно поза Палестиною, можливо в Антіохії, і спрямоване не лише до християн з юдеїв, але й до вихідців з поган. Євангеліє у різноманітності своїх зацікавлень виявляє життя розвинутої християнської спільноти. В особі та вченні Ісуса Христа автор знаходить відповіді на різноманітні питання, що постають в житті Церкви, до якої входять навернені юдеї і погани.

(продовження у наступному числі)

ВЕЛИКЕ НЕЗАБУТНЄ СВЯТО «МІСІОНАРЯ»

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

1 травня 2007 року у древньому місті Лева відбулися ювілейні святкування 110-річчя улюбленого в народі василіянського часопису «Місіонар», на котрі прибуло вдосталь вірних, зокрема шанувальників знаного журналу.

Розпочалося це свято Архієрейською Божественною Літургією у храмі св. Андрія отців Василіян, яку очолив Преосвященний Ігор Возьняк, Архиєпископ Львівський у співслужінні з єпископами Юліаном (Ґбуром), Глібом (Лончиною) та Іринеєм (Біликом).

Мелодійно, захоплююче співав на Богослужбі молодіжний хор з Івано-Франківська «Осанна», що діє при храмі ЧСВВ Христа-Царя.

Найпершим своє архипастирське слово до присутніх вірних висловив Владика Ігор Возьняк, зробивши відповідно найбільший наголос на згаданому часописі, особах його засновників Андрея Шептицького, ЧСВВ, та Платоніда Філяса, ЧСВВ, першого редактора «Місіонаря», загалом друкованому Божому Слові у Христовій Церкві. «Не просто засновники вибрали дату заснування — 1 травня. Це було пов'язано у значний спосіб з набожністю до Пресвятої Богородиці», зазначив Єпископ зі Львова. За Владикою Ігорем, у «Місіонарі» треба звертати особливу увагу на виховання старшого та молодшого поколінь. «Статті сьогодення мають бути глибоко насиченими, високодуховними та високоморальними. Доцільно теж звертати увагу й на минуле». Та найперше, як мовив Владика, маємо читати Святе Писання. З добрих святих книг, згідно з його поглядом, можна черпати духовну поживу, немов із копалень, для освячення свого християнського життя... Пастир Ісусового стада також подякував усьому духовенству, видавцям журналу, о. Корнилієві Яремаку, ЧСВВ, за запрошення, кожному, хто вже відійшов до вічності і хто також зараз пильно трудиться над старовинним журналом. Побажав «Місіонареві» доброго розповсюдження, щоб знаходив місце в наших оселях і був добре читаний...

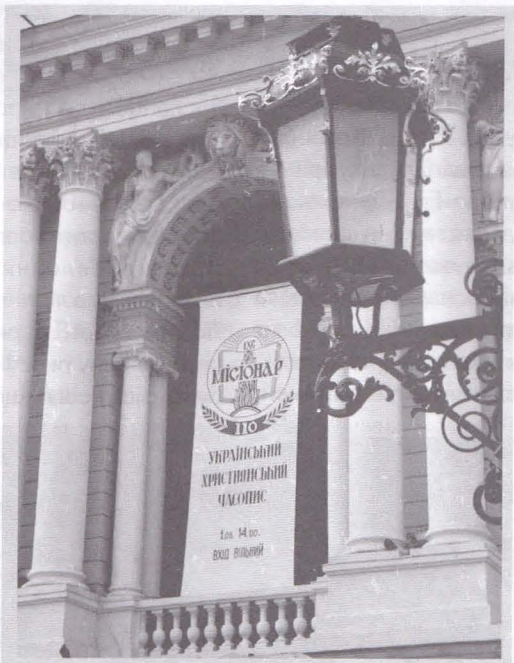

■ *оголошення на фасаді Львівської опери*

Звернувся, безумовно, і головний редактор — о. Корнилій. «Здається мені, що ми не гідні тих великих попередників, що розпочали видання цього часопису», сказав він насамперед. Отець-чернець теж подарував своє радісне «дякую», запросивши до належної співпраці та заохотивши горіти серцем за «Місіонар»...

■ *Володимир ГІЩИНСЬКИЙ, доповідач*

Другою частиною святочної днини були відвідини львівської Опери. Урочиста академія розпочалась пополудні. Отець Корнилій Яремак запросив до слова Владику Іринея Білика, ЧСВВ, Єпископа Бучацького. «З приємною радістю, сказав він спершу, зібрались ми на святкування 110-ліття крокування часопису «Місіонаря» Україною та світом, якому дав поштовх великий Митрополит Андрей Шептицький». Привітав редколегію журналу. Як виокремив Владика Іриней, «Місіонар» утверджував віру, скріпляв надію, оживляв любов до Господа й України. А в часи підпілля часопис мовчазно... проповідував.

Єпископ тоді вручив о. Корнилію ювілейну медаль Бучацької єпархії. «Нехай воскресає наш «Місіонар» і воскресне Україна!» — Сказав на закінчення Владика, що вийшов з лав Василіян.

Лунали об'єктивні доповіді відомих особистостей, приятелів ЧСВВ. Низку доповідей розпочав власною п. Володимир Гіщинський, викладач Борщівського агротехнічного коледжу, поєднавши минулість із сучасністю. «Місіонар» зродився в серцях великих Василіян.» Підкреслив п. Володимир. «Журнал був Божим посланцем до народу... Місіонерами були апостоли та їх учні». Пригадав, що перший номер часопису було розповсюджено безкоштовно, що «Місіонар» вів значну боротьбу проти ворожого радикалізму тощо. Про відновлення часопису після часу неспокійного підпілля мав промову п. Мар'ян Лозинський, проректор Львівського університету ім. І. Франка. Наголосив, що це був період пошуку цілісної концепції журналу,

■ *під час Архиєрейської Літургії у церкві св. Андрія у Львові*

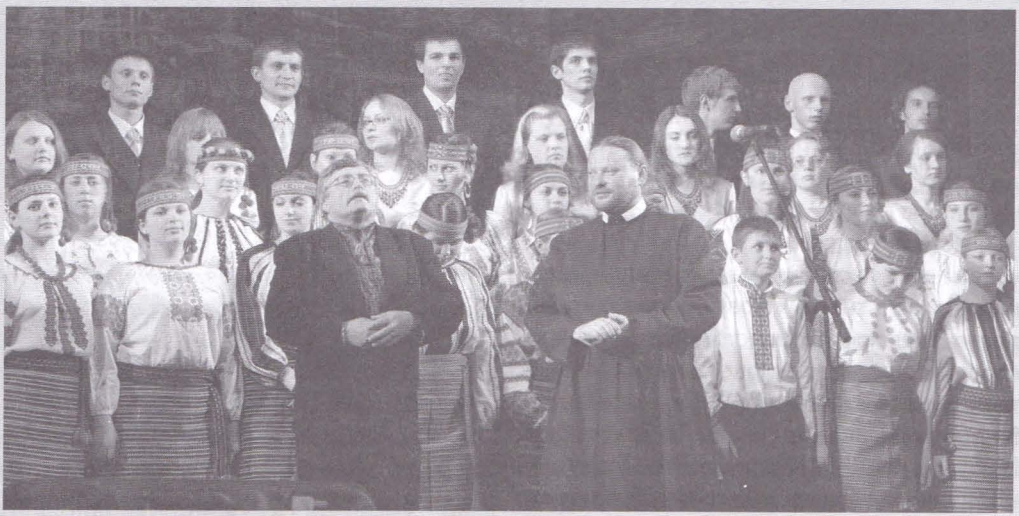

■ *на сцені Оперного театру*

формувалися вже конкретні рубрики і т. д. З довоєнного «Місіонаря», наприклад, запозичено рубрику новин. Отець Корнилій знову отримав подарунок — цього разу ручки для підписів...

Колишній досвідчений головний редактор часопису з Боснії о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, зазначив, що саме святкування ніколи не має мети саме в собі, а покликане подякувати найперше Богові та людям... Шанований священик теж сказав, що цей журнал не закриває своїх дверей і перед некатоликами в дусі II Ватиканського Собору. Часопис не є суто василіянським. У своїй суті, за о. Йосафатом, «Місіонар» — речник Апостольства Молитви.

■ *тріо священиків «НОВИЙ ЧАС»*

Певним особам, що так чи інакше були причетними до журналу, підтримували його та активно по-різному сприяють його розвиткові зараз, редактор о. Корнилій вручив памятні ювілейні грамоти, подякувавши за співпрацю.

Глядачам дійства приносили радість хорові колективи: «Осанна», «Херувими»... Гарно свій мистецький хист показало тріо духовних отців з Радехівщини — «Новий Час». Звучали пісні-молитви до Всевишнього, Діви Марії, адже цей прекрасний місяць — травень — посвячений якраз на її честь... Декламувалися на вічну тематику вірші... «...Лише Господь тебе врятує», співали священики в одній із своїх змістовних пісень. Була й пісня, до слова, присвячена Світлої Памяті Іванові-Павлу II, цій святій людині, тому що в цей рік виповнюється 6-та річниця з нагоди його прибуття на українські терени. «Я миру посланець до тебе, Україно. Цю землю обійму, припавши на коліна...» (Слова з пісні отців).

Ювілейне свято «Місіонаря», що заслужено став народним улюбленцем, залишиться в людській пам'яті, ясна річ, на предовгі роки. Дай, Господи, зустріти в тому ж дусі й наступну величну дату. «Думаю, ми будемо завжди зустрічатися на сторінках нашого часопису» *(о. Корнилій Яремак, ЧСВВ).*

ВІДРОДЖЕННЯ ЧАСОПИСУ «МІСІОНАР» ТА ЙОГО ПЕРШОПОЧАТКИ У НЕЗАЛЕЖНІЙ УКРАЇНІ (1992-1997)

Мар'ян ЛОЗИНСЬКИЙ
проректор Львівського національного університету імені Івана Франка

Христос воскрес!

Саме цим пасхальним привітанням, після кількох десятиліть «мовчанки» в Україні, розпочав свою місію апостоляту друкованого слова часопис «Місіонар» за благословенням тодішнього глави УГКЦ Блаженнішого Мирослава Івана кардинала Любачівського. Це було у квітні 1992 року, тобто 15 літ тому.

Першим редактором часопису був магістр Крехівського монастиря отців Василіян о.Теодозій Янків. За дорученням тодішнього Протоігумена о. Василя Мендруня мені випала нагода долучитися до перших кроків відновлення знаменитого в історії української церковної преси часопису. До створення перших чисел були також задіяні наукові працівники факультету журналістики Львівського університету ім. І. Франка Й. Лось, М.Лозинський, М.Присяжний та св. п. О. Федик. У першому номері було опубліковано вступну статтю о. Дам'яна Богуна, сьогодні знаного заслуженого Василіянина, який пережив разом із Чином воєнні і післявоєнні лихоліття. Отець Дам'ян писав: *«Цей «Місіонар» буде повчати, за що і як треба нам за бажанням Христового Серця молитися, як ми маємо вірити, як дотримуватися заповідей Божих, у котрій Церкві є правдива Божа наука та багато, багато іншого, що треба знати кожному християнинові, щоб спастися».* Це була стисло сформульована концепція відродженого «Місіонаря». Ті, хто досліджує історію часопису, підтвердять думку, що вона майже не відрізнялася від довоєнної концепції. Це свідчить про те, що часопис дотримувався тяглості традиції, яка характерна не лише для церковних видань, але й для цілої Католицької Церкви. Її повчання протягом десятиліть через виклики часу змінилося в багатьох питаннях, але непорушними будуть залишатися основи християнської віри, донесення якої до спраглого читача стало одним з основних завдань відродженого часопису «Місіонар». Також у першому відродженому числі вміщено фоторепортаж про відому василіянську церкву і монастир св. Онуфрія у Львові, богословські статті отців Василіян, зокрема майбутнього єпископа УГКЦ Діонісія Ляховича.

■ *Мар'ян Лозинський, доповідач*

Специфіка «Місіонаря» полягала в тому, що на початках він не мав такої частої періодичності. Виходив один раз у місяць, а деколи один раз в два місяці. Це було зумовлено у 1992-1993 роках відсутністю сталого редакційного осідку. Мені довелося бути своєрідним координатором цієї справи, сучасною редакційною мовою це звучить, як відповідальний секретар. Тому перші два роки (1992-1993) «Місіонар» виходив у світ неперіодично і лише набував усіх ознак, характерних для видання журнального типу. Він

■ *хор "ХЕРУВИМИ"*

продовжив кращі традиції довоєнного «Місіонаря». Знову в кожному числі публікувалися наміри Апостольства молитви, хроніки із життя відроджуваних василіянських монастирів в Україні.

Починаючи з 1992 року, на сторінках «Місіонаря» регулярно вміщуються богословські статті о. Василя Дрібненького, ЧСВВ. У «Місіонарі» з самого початку заснована рубрика новин. Вона мала різну назву, але за змістом була сталою. Переважно це були короткі повідомлення або ширші статті про відродження василіянських монастирів, які після довгих років закриття або руйнації розпочинали свою відбудову як матеріальну, так і духовну. Визначними осідками духовності Західної України в той час ставали такі монастирі, як Крехівський, Жовківський на Львівщині, Гошівський на Івано-Франківщині та деякі інші.

«Місіонар» не міг забути про свого наймолодшого читача, який також потребує певної духовної поживи у вигляді оповідання чи розповіді на якусь релігійну тему. Ми передруковували твори відомих літераторів, які мають доробок у цій царині.

У 1994 році головним редактором «Місіонаря» провінційною управою був призначений о. Василь Зінько, ЧСВВ, досвідчений журналіст та християнський письменник, який після майже сорокарічного проживання у Бразилії, а також в Аргентині повернувся на рідну землю. Його публіцистичний і письменницький талант з образним мисленням і колоритною українською мовою змінив тематику «Місіонаря». Цей редактор був дуже плідним у своїй діяльності, тому що пропонував з номера в номер по кілька матеріалів для різних категорій читачів.

Очевидно, що будь-яка редакція сучасного друкованого видання потребує окремого приміщення, відповідної техніки і конкретних фахівців для того, щоб реалізовувати свої задуми. У випадку «Місіонаря» це була довга дорога. З 1994 року редагувати часопис допомагали журналістка Анжеліка Татомир, з 1995 року поетеса з Івано-Франківська Неоніла Стефурак, з 1996 року (тоді ще студент ЛНУ ім. І. Франка) Ігор Скленар. Був окремий стіл в загальній кімнаті для працівників видавництва «Місіонер», яке активізувало свою роботу з поверненням Жовківської друкарні у власність Василіянського Чину в 1994 році.

Якщо говорити про тематику «Місіонаря» в період з 1994 до 1997 року, то варто наголосити на тому, що важливу її частину становила богословська. Пріоритет у її наповненні мали духовні особи різного рангу. Наприклад, цикл статей глави УГКЦ кардинала Мирослава Івана Любачівського «Господь Бог — творець і охорона життя» *[1994. Ч. 7-9]*, публікації отців Василіян Матея Гавриліва, Василя Зінька, Діонісія Ляховича, бл. п. Павла Мадяра із Закарпаття, Тараса Олійника, Ігнатія Янтуха та ін.

Іншу групу публікацій в період з 1994 до 1997 року можна би було віднести до категорії морально-етичних та суспільно важливих. В першу чергу, це статті про шкідливість *алкоголізму* авторства о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ, в кількох номерах за 1995-1996 роки, провідна думка яких застереження перед пияцтвом та акцентування на його руйнівному впливі на духовний світ людини.

Специфіка «Місіонаря» у висвітленні подієвої тематики в 1994-1997 роках мало чим відрізнялася від перших років. Це було відображення місійної та іншої діяльності Василіянського Чину в Україні. Серед низки цікавих повідомлень у числах за 1994 рік варто відзначити репортаж Анжеліки Татомир про відвідини тоді ще Президентом України Леонідом Кравчуком василіянської церкви у Вільнюсі. Змістовний репортаж Неоніли Стефурак про паломництво групи українців до відомого марійського відпустового селища у Франції — Люрду — був опублікований у числах 8, 9 за 1995 рік.

Окремо виділяється *тема 400-ліття Берестейської унії.* У 1995-1996 роках «Місіонар» висвітлив ряд заходів, присвячених цій знаменній даті. Зокрема, звіти із Берестейських читань та репортаж із Риму про завершальну частину ювілейних святкувань. У 1994-1997 роках інформації вміщалися під рубрикою «З потоку новин».

Отець Василь Зінько, як релігійний публіцист і аналітик, давав оцінку різним суспільним явищам. У статті «Релігія і виховання» *[1994. Ч.12]* цей автор застановився над важливою проблемою *формування молодих християн.* Дискусійний характер мали його матеріали про взаємовідносини між українськими конфесіями, а в 9 числі за 1995 рік він роздумував на тему т. зв. латинізації, яка була на порядку денному УГКЦ.

«Місіонар» від самих початків звернувся до церковно-історичної тематики. Це нариси, статті, спогади духовних осіб та мирян про тернисту дорогу УГКЦ. Серія публікацій о. В. Зінька у кількох числах за 1997 рік стосувалася проблеми насильного викорінення греко-католицького віросповідання в українських селян на Підляшші, Холмщині, Надсянні (XIX ст.) з боку російського царату. Отець Д. Богун порушував тему про переслідування греко-католиків після т. зв. Львівського собору у 1946 році з боку комуністичної влади *[1996. Ч.1; 1998. Ч.1]*. Його цикл матеріалів «Сумний мартиролог» у часописі за 1995 рік містить відомості про кілька десятків отців Василіян, які зазнали жорстоких переслідувань з боку комуністичної влади.

Упродовж 1994-1997 років активним автором рубрики «Дитяча сторінка» був о. Василь Зінько. Під псевдонімами Володар Буженко та Володимир Сокальський він пропонував наймолодшій читацькій аудиторії цікаві оповідання про побожних дітей, які в буденних ситуаціях шукали дорогу до Бога.

Період 1992-1997 років я би назвав *пошуком цілісної концепції часопису.* В той час вже видавалися газета «Мета» при Львівській Архиєпархії, єпархіальні часописи, зокрема, «Нова Зоря» в Івано-Франківську, молодіжне видання «Вірую», з'являлися перші праобрази парафіяльних вісників, газет та ін. Уся ця згадана греко-католицька періодика також лише формувалася, шукала, як і «Місіонар», своїх читачів, намагалася відчути їхні потреби і запити, адже після стількох десятиліть замулювання свідомості різними «ізмами» читачі не мали відповідей ще на багато релігійних питань.

Підсумовуючи цей короткий виклад перших кроків відродженого «Місіонаря», варто наголосити, що це не був легкий і безболісний процес. Бракувало багатьох необхідних елементів для нормального функціонування часопису. На початку — технічної бази і кадрів, адже такої спеціалізації як «релігійна журналістика» ще не було, та й сьогодні маємо лише першопочатки в цій сфері. Тому особи, які творили часопис, одночасно самі для себе відкривали ще багато невідомих сторінок з богослов'я, літургіки, історії нашої Церкви та ін. Та отці і брати Василіяни, всі, хто долучився до справи видання часопису намагалися сприяти тому, щоб «Місіонар», як і 110 років тому, відродив свою місію, яку на нього поклало Боже Провидіння.

ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ ТА ІДЕЙНО-ТЕМАТИЧНІ НАПРЯМКИ ЧАСОПИСУ «МІСІОНАР» (1997-2005)

Ігор СКЛЕНАР,
викладач факультету журналістики ЛНУ ім. І. Франка

Восени 1997 року редактором часопису, згідно з рішенням Провінційної консульти, став о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, уродженець Боснії.

Редакція часопису у складі трьох осіб – автора цієї статті, Ольги Крак з Жовкви і отця-редактора – отримала свій куточок у кімнаті на першому поверсі монастиря св. Онуфрія з вересня 1997 року, а навесні 1998 року перейшла в окрему кімнату новозбудованого крила монастиря св. Онуфрія.

Наш редактор регулярно проводив місії, активну працю з молоддю, зустрічався з людьми, які потребували його духовної допомоги і поради, доброго слова та розради. Біля нього ми теж певним чином вчилися розуміти духовні проблеми сучасної людини.

Якщо на початках ми мали лише стіл із ручкою, то за кілька років нам вдалося придбати персональний комп'ютер. Варто згадати, що верстання з 1992 року по 2002 рік, тобто 10 років, здійснювала працівник видавництва «Місіонер» Ольга Кузьмич, а менше одного року в цей період інший працівник Андрій Ващишин.

Одним з головних досягнень редакторської праці о. Йосафата у 1997-2005 роках можна вважати збільшення тиражу часопису на кілька тисяч примірників. Редакторові вдалося знайти нове джерело збуту часопису завдяки згуртуванню священиків Третього Чину св. Василія Великого. Таким чином «Місіонар» став поширюватися у греко-католицьких парафіях переважно Галичини завдяки цим священикам і миряни почали більше цікавитися часописом. Відповідно, зріс попит на нього.

У лютому 2001 року редакція відзначила вихід сотого номера відродженого «Місіонаря» святочною конференцією у залі Святоонуфріївського монастиря. Влітку 2001 року завдяки зусиллям працівників редакції часопис отримав реєстраційне свідоцтво у Києві, яке давало змогу поширювати його через «Укрпошту» по цілій Україні.

Минув візит Святішого Отця Івана Павла II до України. Він благодатно вплинув і на плоди праці нашої редакції, бо побачив світ додаток часопису «Осанна». Це видання було повністю присвячене біографії Папи і підготувала його тоді ще студентка поліграфічної академії Віра Арів, яка згодом втілила в життя друге число «Осанни». Наприкінці листопада 2001 року вона поповнила редакцію часопису.

Період з 1997 до 2001 року я би охарактеризував, як вироблення єдиної концепції. Розпочалося формування конкретних рубрик і їх наповнення відповідними матеріалами, дещо почалося змінюватися в оформленні журналу.

Хотілося б зробити деякі акценти на

■ *Ігор СКЛЕНАР, доповідач*

тематичній частині у той період. Редакція часопису у числі 6 за 1998 рік заснувала нову рубрику «Слово життя», автор — засновниця католицького мирянського руху «Фоколяре» Кяра Любіх.

З морально-етичних варто згадати тему захисту життя ненародженої дитини, яку висвітлював Захарій Гломба-Нагаєвський. Восени 1997 року редакція отримала постійного автора о. Мелетія Батога, василіянського настоятеля у м. Бар на Вінниччині, якого надихнув на письменницьку працю покійний о. П. Мадяр. В кожному числі до сьогодні він подає матеріали, які можна би було охарактеризувати, як побожні оповідання. Їх персонажами є звичайні люди, життя яких є трагічним або радісним, вони проходять свою дорогу до Бога за допомогою глибокої молитви, віри та покаяння і допомагають їм у цьому різні духовні особи або їхні ближні, що переконані у Божому милосерді. На сьогодні кількість публікацій о. Мелетія перевищила цифру 100.

Серед подієвих матеріалів наприкінці 1997 року варто згадати цікаві репортажі з відкриття скульптури Богоматері у центрі Львова та велелюдної прощі вервиці у с. Гошів на Івано-Франківщині, а в кожному квітневому числі репортажі про великопісні хресні дороги у Львові. У рубриці «З монашого життя» журналістка Ольга Крак була автором ряду матеріалів з 1999 до 2000 року про різні монаші Чини і Згромадження в незалежній Україні.

Суто «василіянською» темою стали публікації о. Йосафата та представників закордонних Провінцій Чину про його становище в усіх країнах, де він присутній. Вони були вміщені в числах за 2001-2002 роки.

В церковно-історичному блоці згадаю низку матеріалів О. Крак у числах за 1998-1999 роки, де йдеться про сподвижників Василіянського Чину (отців Василя Мендруня, бл. п. Августина Станканинця, бл.

■ *глядачів переповнюють емоції*

п. Макарія Греня та ін). Важкий період діяльності Отців Василіян у підпіллі зображений у спогадах в бл. п. о. Маряна Чернеги, ЧСВВ *[1998. Ч.8-9, 10, 11]*. Регулярно ми вміщали дописи бл. п. о. Романа Каспришина з Рудно біля Львова про підпілля УГКЦ та його діячів.

Молодіжна тематика охоплювала життя спільнот молодих християн, які діяли при монастирі св. Онуфрія та при інших парафіях переважно Галичини. Ми постійно висвітлювали враження наших молодих паломників із Світових днів молоді, прощ Тезе, на сторінках часопису надавали слово молодим авторам поетичного слова.

З приходом о. Йосафата редакція постійно вміщала некрологи про духовних осіб як з України, так і діаспори, а також про заслужених мирян.

Окремої уваги заслуговує питання юридичного статусу. У 2001 році виникла ідея створити окрему редакцію із власним статутом.

У лютому 2002 року провінційна управа отців Василіян в Україні підтримала цю ідею. Молодий юрист Орест Сосяк (на жаль, трагічно загинув три роки тому) безкоштовно зареєстрував «Підприємство засноване на власності релігійної організації «Редакція часопису «Місіонар».

Отож, з початку 2002 року і до сьогодні триває процес утвердження єдиної концепції часопису.

Коли ми почали самостійно готувати його до друку на новій комп'ютерній техніці у жовтні 2002 року власними силами, то часопис не був збитковим жодного місяця. Ми вкладалися у собівартість і отримували мінімальний прибуток для покриття необхідних видавничих витрат. Частину тиражу часопису реалізовувало видавництво «Місіонер» в кіосках при василіянських монастирях, також о. Йосафат продавав частину тиражу завдяки священикам Третього Чину Святого Василія Великого. Розповсюджували часопис ініціативні миряни, які, хто в більшій, хто в меншій кількості, купували і поширювали його на своїх парафіях.

Окремо хотілося б наголосити на тих виданнях, які вийшли в рамках редакції. По-перше, це «Календар Місіонаря», який один раз в рік, починаючи з 2003-ого, виходить у світ. Традиція цього видання бере свій початок ще з 1901 року за ініціативи о. Лазаря Березовського. Наприклад, у 2004 році ми присвятили «Календар» життєписам Римських Архиєреїв. По-суті, це була міні-енциклопедія про історію Апостольського престолу. В 2005 році «Календар» був присвячений тим святим, яких канонізував бл. п. Папа Іван Павло II. Пригадується, яка це була відповідальна робота, тому що вимагала перекладів з різних джерел і перевірки історичних фактів.

У серпні 2003 року в рамках редакції вийшла книжка, присвячена життю та священичій праці відомого екзорциста о.Василя Вороновського, Студійського Уставу, під назвою «Не бійся, тільки вір» її тираж був настільки швидко розкуплений, що через деякий час вона вийшла вдруге.

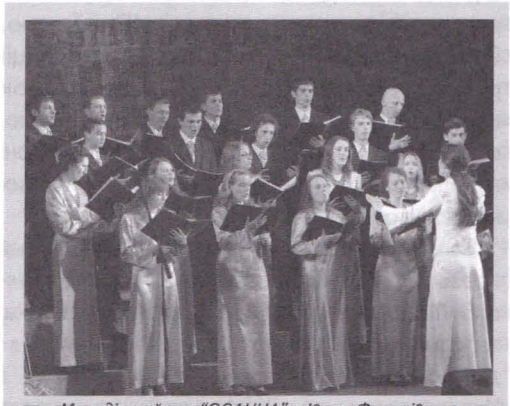

■ *Молодіжний хор "ОСАННА", з Івано-Франківська*

Редактор намагався нас духовно та ідейно єднати і не втрачати напрацювань двох останніх років. Після переміщення о. Йосафата Воротняка на становище василіянського ігумена у с. Боронява на Закарпатті у травні 2004 року він і далі залишився головним редактором. Восени 2005 року редакційний колектив під проводом о. Йосафата Воротняка, підготувавши до друку «Календар Місіонаря» на 2005 рік», з різних причин завершив свою працю над підготовкою часопису «Місіонар» і передав усі напрацювання своїм наступникам. Треба подякувати і працівникам німецької благодійної організації «Церква в потребі», які посприяли у придбанні нової комп'ютерної техніки в 2005 році.

Період 2002-2005 років знаменний тим, що, по-перше, відбулося усталення відповідних рубрик, суттєво змінилися підходи до редагування матеріалів, важливої зміни зазнали заголовки, що як відомо, надає будь-якому періодичному виданню серйознішого обличчя. Редакція почала більше уваги приділяти матеріалам інформативного характеру, тому що один раз виходу на місяць обмежував висвітлення подій з монашого життя та з життя Церкви. З кінця 2002 року редакція подавала, так би мовити, готовий інформаційний продукт для друкування у Жовківській друкарні. Оформляючи обкладинку, ми завжди пам'ятали про новинки духовної літератури провідних католицьких видавництв України. Редакція намагалася осучаснити часопис з допомогою цікавих фрагментів чи сюжетів з християнським баченням на обкладинці, в 2005 році нам в цьому допоміг художник Федір Лукавий, довголітній працівник видавництва «Місіонер».

Редакція повернулася до тем, які пояснювали основні засади католицького віровчення. Згадаю важливі богословські публікації головного редактора. Це пояснення Символу віри в окремій статті і св. Тайни Подружжя теж в окремому матеріалі в кожному числі 2003 року. Не менш актуальними були його публікації «Страшний Суд» (ч.2, 2004), «Іспит сумління — засіб до святості» (ч.3, 2004), «Укрите життя Ісуса Христа» (ч. 1, 2005). Цикл публікацій про св. Тайни в 2004 році продовжив прес-секретар глави УГКЦ о. Ігор Яців.

Не полишив своєї друкарської машинки і о. Зінько. В цей період варті уваги такі його статті: «Богословські засади національної свідомості» (ч. 2, 2002 р.), «Викорінюймо гордість і засіваймо покору» (ч. 3 за 2002 р.), «Ворожіння — це гріх» (ч.4, 2004 р.), «Ознаки неправдивої Церкви» (ч.12 за 2004 р.) та ін.

Ще в якості студента-богослова, а потім священика о. Корнилій Яремак, ЧСВВ, брав участь у підготовці часопису. Найвідоміші його публікації «О Пасхо, визволення від скорбот» (ч. 5, 2003), «Першенство і непомильність Папи Римського» (ч. 7-8, 2004), «Наслідувати Марію» (ч.10, 2005 р.).

Значно збагатила богословську частину часопису в 2003-2004 роках сестра Василіянка Володимира Максимів циклом публікацій «Розважання над блаженствами» це було пояснення Нагірної проповіді Ісуса Христа.

Не можна не згадати і світських авторів, які також писали на богословські теми. Наприклад, стаття Віри Арів «Витоки хліба і вина» (ч.6, 2002 р.), цикл публікацій «Вони співстраждали з Христом» у 2003-2004 роках та багато інших.

В морально-етичному блоці з практичної точки зору важливе значення мали матеріали анонімного руху алкоголіків у ряді чисел за 2002 рік.

Редакція відчула значну допомогу від брата Василіянина Миколая Микосовського, який з 2003 року щомісяця пропонував все нові і нові матеріали. В основному він звертається до дискусійних і важливих духовних тем. Ось перелік матеріалів: «Бесіда з єговістами» (ч.11, 2003), «Злет злих сект» (ч.5, 2004), «Небезпека магії» (ч.6, 2004) та інші. Пізнавальними стали його публікації на теми родинного життя у кількох числах за 2005 рік.

В 2003-2004 роках було опубліковано статті про провінції та віце-провінції сестер Василіянок в усіх країнах світу. З січня 2002 року і по 2003 рік редакція вміщала фото і текст конкретного василіянського монастиря чи резиденції в Україні, подавала коротку історію та розповідала про сьогодення.

Часопис звертав увагу читачів ще на такі неморальні явища як лихослів'я (Віра Арів), азартні ігри, вплив комп'ютера на духовний світ людини (автор цієї статті) та ін. Цікавими з точку зору сьогоднішніх духовних проблем людини є цикл публікацій Стефана Красномовця про спокусливого змія наприкінці 2004 року.

Певну дискусію, на мою думку, могли би викликати такі публікації «Місіонаря», як стаття архимандрита Рафаїла «Телевізор», в якій він досить критично оцінив цей засіб передання інформації. По-друге, стаття Віри Арів «Поттероманія» про всесвітньовідомий серед дітей та молоді фантастичний роман у кількох книгах про Гаррі Поттера.

З кінця 2002 року ми запровадили рубрику «Запитують-відповідаємо» про актуальні питання християнського світобачення. Щомісячні подяки читачів збільшувалися регулярно, переважно св. ап. Юді Тадею. Редактор схвально відгукувався на пропозиції редколегії висвітлювати взаємозв'язок церковної традиції з мистецтвом, літературою, музикою тощо. Тому варто згадати неординарні публікації Віри Арів про визначних духовних композиторів України.

Наша поетична сторінка постійно збагачувалася поезіями члена Спілки письменників України о. В. Мендруня, професора Петра Шкраб'юка, творами класиків літератури та наших читачів і дописувачів. Зокрема, Любов Дівчур з Червонограда з ч.5 у 2004 р. і по 2005 рік писала

вірші про блаженних українського народу, а ми, відповідно, подавали їх зображення на обкладинці.

Не можу не згадати наших постійних дописувачів: кореспондента Ватиканського радіо Костю Чавагу, кореспондента «Німецької хвилі» з Харкова Владислава Проненка, тоді ще семінариста, а тепер військового капелана Степана Суса, дописи д-ра медицини Антуана Лісеца з Хорватії та регулярні грамотні дописи ув'язненого львівської тюрми Вадима Петрика. Цей ряд можна продовжити ще іншими прізвищами.

Працюючи в умовах повної свободи дій щодо тематики і проблематики, редколегії вдавалося зберігати цілісне концептуальне лице видання. Говорячи про 110-літній ювілей «Місіонаря» і його відродження, не варто забувати про те, що цей греко-католицький часопис займає дуже специфічну нішу на ринку церковної періодики. В кулуарних розмовах наші колеги називали «Місіонар» консервативним. На мою думку, в найкращому розумінні цього слова, тому що він розрахований на побожний сегмент, тобто ту частину читацької аудиторії, яка є глибоко віруючою.

Виникає звичайне запитання: яке місце займає «Місіонар» на теперішньому ринку преси? Відповідь на нього дав головний редактор о. Корнилій Яремак, ЧСВВ, у ювілейному числі, який написав, що часопис в багатьох відношеннях поступається теперішнім яскравим виданням. Проте як 110 років тому, так і сьогодні цей християнський часопис проповідує вічні Божі правди, про які не згадують або взагалі заперечують сенсаційні і скандальні газети і журнали. Вони пишуть про те, що минає, але Христос і Його правда ніколи не мине...

«Місіонар» стає об'єктом зацікавлення студентської аудиторії, на основі деяких матеріалів майбутні фахівці, переважно гуманітарії, готують свої наукові роботи. В наукових збірниках вже є перші статті-дослідження про цей часопис і це ми також можемо вважати певним досягненням.

«ХОДІТЬ ТА ПОДИВІТЬСЯ...» (ІВ 1, 39)

о. Макарій СОЛЮК, ЧСВВ
о. Анастасій КАБАЛЬ, ЧСВВ

Минулого літа, у мальовничому затишку зелених лісів, де розташований Крехівський монастир отців Василіян, з 22 по 23 липня 2006 року, на празник св. Антонія Печерського, відбулась перша «молитовна зустріч», у якій взяли участь 26 юнаків. Опісля, на прохання самих же учасників першої зустрічі, з 31 жовтня по 3 листопада відбулася друга «молитовна зустріч». Подібно і цього літа, на празник св. Антонія, зачинателя монашого життя на українських землях, відбудеться третя «молитовна зустріч» з молодими хлопцями віком від 15 до 25 років, які хотіли б краще розпізнати своє покликання, або спільно помолитися за нові та ревні покликання до монашого та священичого стану.

Що таке покликання?

Кожне покликання до монашого життя завжди є даром самого Бога. Це тільки Він може звернути до вибраних Ним самим хлопців та дівчат своє Слово, яке є запрошенням до цілковитого віддання Йому свого життя. Дуже гарно виражає своє покликання, як Божий дар, пророк Єремія, який говорить: *І надійшло до мене таке Слово Господнє: «Перш, ніж я уклав тебе в утробі, я знав тебе; і перш ніж вийшов ти з*

лона, освятив я тебе; пророком для народів я тебе призначив.» (Єр 1, 5). Про це говорить також сам Христос, Який каже до своїх учнів: *«Не ви Мене вибрали, але Я вас вибрав.»* (Ів 15, 16). Отож, фундаментом кожного покликання є Божий дар, однак це покликання, як безпосередній Божий дар, не має у собі найменшого знамення зневолення. Кожна людина цілковито у вільний спосіб повинна відповісти на Божий заклик.

Щоб краще це зрозуміти, варто придивитися до покликання двох учнів Івана Хрестителя. Євангелист Іван у першій главі пише так: коли Іван Хреститель побачив (...) *Ісуса, який надходив, — мовив: «Ось Агнець Божий». Почули двоє учнів, як він оте сказав, та й пішли за Ісусом. Обернувся ж Ісус і побачив, що вони йдуть, мовив до них: «Чого шукаєте?» Ті ж Йому: «Равві, — що означає: Учителю, - де перебуваєш?» Відтак він їм: «Ходіть та подивіться.» Пішли, отже, і побачили, де перебуває, і того дня залишилися у Нього* (Ів 1, 36-39а). Цей Євангельський запис показує заохоту з боку Івана Хрестителя та бажання самих його учнів, пізнати своє покликання: *Ось Агнець Божий* — заохота Івана Хрестителя; *Учителю, де перебуваєш?* — бажання його учнів розпізнати своє покликання. У наступних рядках святої Євангелії бачимо ініціативу самого Ісуса Христа, щодо покликання: *«Ходіть та подивіться»*, та поставу вільного вибору з боку учнів Івана Хрестителя: *Пішли, отже, і побачили, де перебуває, і того дня залишилися у Нього* (Пор. *Pastores dabo vobis* 34). Отож, як бачимо, кожне покликання є даром Божим, який людина повинна відкрити у собі та вільно відповісти на нього.

Кожне покликання до монашого життя є не тільки даром для самої особи, є воно також даром для цілої Церкви. Глава Української Греко-Католицької Церкви, Блаженніший Любомир Гузар у своєму зверненні до учасників *Монашого Собору УГКЦ* сказав, що чернече життя «як у минулому, так і тепер, та і на майбутнє, є цінним даром, який допомагає Церкві та підтримує її. (...) Монаші спільноти становлять великий духовний та моральний скарб для Церкви». Богопосвячені особи своїм наслідуванням Христа дівственного, убогого та послушного Отцю Небесному (Пор. *Lumen gentium* 44), виконують також важливу місійну діяльність серед свого народу.

Серед багатьох монаших покликань на українській землі, Господь обдаровує також і Василіянський Чин новими працівниками на своїй «ниві», засновником якого є сам святий Василій Великий. На цей час ченці-Василіяни працюють у 15-ти країнах світу. В Україні є 22 василіянські монастирі та 7 резиденцій. Однак, хоча Чин Святого Василія Великого налічує багато членів, та все ж ще залишається потреба у нових покликаннях до праці у всіх ділянках служіння для добра Церкви та народу, яке виконують ченці-Василіяни.

Так, як вже було сказано, що покликання до монашого життя є даром самого Бога, однак з іншого боку, сам Христос закликає, щоб просити у Господа про нові та ревні покликання до чернечого та священичого стану. Він промовляє: *«Жнива великі та робітників мало. Просіть, отже, Господаря жнив, щоб вислав робітників на свої жнива»* (Мт 9, 37-38). Цей Христовий заклик вказує на те, що ціла Церква (ієрархія і миряни) повинні дбати про нові покликання, які працювали б на Христовій «ниві». Це піклування, перш за все, повинно включати у себе молитву за нові покликання та допомогу молодій людині відкрити своє покликання, яке дає їй Господь.

Сьогоднішній світ у особливий спосіб потребує таких вчителів, як Іван Хреститель, які могли б на його зразок сказати до молодої особи: «Ось Агнець Божий», тобто допомогти відкрити їй своє покликання та своїм євангельським життям заохотити її, щоб наслідувати Його у чистоті, убожестві та послусі. Першим вчителем та відповідальним за душпастирство покликань чи то

до священства, чи то до монашого життя є єпископ. Його душпастирська діяльність у його єпархії повинна прямувати до створення таких умов, щоб молоді люди могли поглиблювати своє духовне життя та з повною відповідальністю вчитися розпізнавати своє покликання (Пор. *Pastores dabo vobis* 44).

Велике значення у зародженні нових покликань відіграє також саме *душпастирство покликань* на поодиноких парафіях. Власне парафія повинна бути таким середовищем, де ціла Церква молиться за нові покликання та де молода людина може знайти допомогу у розпізнанні свого життєвого покликання (Пор. *Optatam totius* 2) та утверджуватись у ньому. Особливо велику роль у душпастирстві покликань займає саме свідоцтво життя священиків чи богоповячених осіб, яке заохочуватиме молоду особу до вибору такого стану життя. Однак найбільшу роль у дбанні про нові покликання до монашого та священичого стану відіграє сама родина, у якій живе молода особа. Це власне у ній, через живий приклад щоденного життя вірою батьків та рідних, зроджуються нові покликання, про що говорить Папа Іван Павло II у своєму Апостольському повчанні про *Богопосвячене життя*, у якому він каже, що саме «у родині молода особа переживає перше досвідчення євангельських вартостей, жертовну та віддану любов до Бога та людини» (*Vita Consacrata* 107).

Дорогі батьки, дідусі і бабусі! Ви є тими першими вчителями, які повинні допомогти своїй дитині вибрати її покликання. Якщо б ви зауважили, що Бог кличе вашу дитину чи онучку до монашого чи священичого стану, не шкодуйте її, але допоможіть їй відважитись вільно відповісти Богові на Його покликання. Не забувайте також молитися за добрі та ревні покликання до монашого стану, щоб тим самим отримати святих, Божих проповідників, які молитимуться та провадитимуть нас до Божого Царства.

Дорогі юнаки, хто хотів би з Вас краще пізнати своє покликання, або разом помолитися за нові покликання до священичого та монашого стану, щиро запрошуємо Вас на третю «молитовну зустріч», яка відбудеться при *монастирі св. Миколая у Крехові.*

Ця зустріч триватиме з 22 по 26 липня.

■ *брати Василіяни з учасниками "молитовної зустрічі"*

Із собою потрібно взяти: Св. Письмо, молитовник, вервицю, рушник, зубну щітку, пасту та інші необхідні у дорозі речі.

Нічліг та харчування буде забезпечено отцями Василіянами Крехівського монастиря.

Наша адреса:
Монастир св. Миколая
с. Крехів,
Жовківський р-ну,
Львівська обл., 80352

Із Львова можна їхати з автостанції № 2 маршрутними таксі: № 123, № 192.

Наші телефони:
Монастир: (03252) 66-446
Мобільний: 8 (067) 315-26-99

(о. Анастасій Кабаль)

ПРОЩА ДО КРЕХІВСЬКОГО МОНАСТИРЯ

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ,
магістр новіціяту

Відпуст св. Миколая у Крехівському монастирі отців Василіян відбувався цього року 19-20 травня, у суботу та неділю. Як і в минулі роки, він зібрав паломників з різних кінців нашої неозорої України: не тільки мешканців Жовківщини та Яворівщини, не тільки паломників із різних куточків Галичини, Закарпаття і Волині, але і прочан зі східних областей України. Чого ж прибули вони так численно сюди, подолавши нерідко не одну сотню кілометрів? Що спонукало їх відвідати старовинну Крехівську обитель, покровителем якої є св. Миколай?

Без сумніву, серед головних причин було бажання відновити або зміцнити свою єдність з Богом та отримати від Нього за посередництвом св. Миколая численні дари благодаті не лише для себе, але і для інших; приступити до святих Тайн Покаяння та Пресвятої Євхаристії; отримати духовну користь; зрештою, удостоїтися повного відпусту дочасних кар за минулі гріхи. І навіть, якщо не всіх окрилювали ці наміри, і навіть, якщо дехто прибув з простої цікавості, а хтось, можливо, тільки для розваги чи відпочинку (на жаль, були і такі), відчуття духовного сопричастя залишилось і в їх душі.

■ *...єдність у Святому Причасті*

Уже з полудня в суботу монастирське подвіря почало перетворюватися на великий мурашник, адже кожна група прочан чи поодинокі паломники в першу чергу поспішали увійти до храму і поклонитися Христу Богові, присутньому у Пресвятій Євхаристії, та помолитися перед чудотворними іконами Пречистої Богородиці та святого отця Миколая. Деякі з прибулих відразу спішили скинути тягар гріхів у Святій Сповіді, щоб покріплені Божою благодаттю могли краще пережити час прощі.

О 16 годині розпочалася Хресна Дорога по горі Побійній, у якій взяло участь багато священиків, монахів, монахинь і вірних. Провідною темою, навколо якої розвивалися думки проповідей на поодиноких стаціях, було покликання християн у сьогоднішньому світі та їх участь у Христовій місії спасіння. Живий потік людей, виходячи з берегів, залюднив Хресну Дорогу, яка на три години стала неначе мостом між землею й Небом. Спів та молитва тисяч прочан зносились до Господа, а слово проповіді глибоко западало в серця учасників.

Після короткої перерви по закінченні Хресної Дороги, із винесенням чудотворної ікони св. Миколая, о 20 годині на відпустовій площі перед монастирем відслужено вечірню з литією, а о 22 годині, у співслужінні двох десятків священиків, відбулася Свята Літургія, на якій багато прочан приступили до Св. Причастя. Очолив нічну Службу Божу о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ, який у своїй проповіді підкреслив значення жертви для християнського вдосконалення та заохотив вірних, зокрема молодь, відважно іти за Христом дорогою життя. Співав хор студентів

■ *нічні чування*

Василіянської семінарії у Брюховичах.

Опісля почалося нічне чування, організаторами якого були крехівські отці Василіяни Анастасій Кабаль та Йоан Регусевич. На відпустовій площі лунали пісні прослави Бога та Пречистої Діви Марії у виконанні дівчат зі старшої та молодшої Марійської дружини с. Крехів та Марійської дружини з м. Бучача. Серед інших виконавців релігійних пісень треба назвати о. Вітольда Левицького та спільноту «Діти світла» з Гошева, Павла Саврана, братів-новиків з Крехова. Учасники мали можливість поглибити свою віру численними повчальними прикладами та свідченнями з особистого життя.

Одночасно відбувалося нічне молитовне чування в храмі, у програму якого входили: молебень до св. Миколая, вервиця з розважанням славних таїнств, молебень до Пресвятої Богородиці та інші моління. Близько шостої години відбувся похід до джерела, де було довершено водосвяття. О 8 годині почалася торжественна утреня, трохи пізніше було відслужено молебень до Пресвятої Богородиці та акафіст до св. Миколая.

Основною частиною відпустових молінь стала архиєрейська Свята Літургія, яку відслужили преосвященні владики Софрон Мудрий, ЧСВВ, з Івано-Франківська та Василь Івасюк з Одеси у співслужінні численних священиків. У проповіді під час Святої Літургії, яку співав парохіяльний хор монастирської церкви під керівництвом о. Василя Мендруня, ЧСВВ, владика Софрон охарактеризував св. Миколая як доброго пастиря і вірного слугу Божого, покровителя знедолених, і поставив його за приклад до наслідування усім християнам. На закінчення владики уділили вірним своє архиєрейське благословення.

Прощаючись з обителлю, освяченою молитвами багатьох подвижників і паломників минулих століть, та з Крехівськими чудотворними іконами, прочани дякували Господу Богу за гарну погоду під час відпусту. Вони прославляли Бога за отримані щедрі дари і ласки та несли в серцях і душах те духовне добро, яким збагатилися під час празника, до своїх домівок.

На жаль, не бракувало і таких, для яких празник став ще однією невикористаною нагодою примиритися з Богом, а були й такі, що понесли гіркоту нових гріхів через зневагу святого місця безбожною поведінкою, розпиванням спиртного та безсоромністю. Бог їм суддя, не ми, проте Він справедливий: за добро нагороджує, але за зло карає.

Прославляючи Господа Бога за Його доброту, хочемо скласти подяку усім, хто у будь-який спосіб причинився до возвеличення цього празника, а насамперед самим паломникам, молитва, піст і жертва яких вчиняє Святомиколаївську обитель місцем Божих ласк. Дякуємо за сприяння у проведенні відпусту владиці Михаїлу Колтуну, ЧНІ, за участь у празнику владикам Софрону Мудрому, ЧСВВ, та Василю Івасюку, усім священикам: і тим, які брали участь у відправах, і особливо тим, які довгі години, перемагаючи втому, провели у сповідальницях, як повірники і слуги милосердного Бога. Дякуємо братам-семінаристам Василіянської семінарії у Брюховичах за їхню допомогу у проведенні відпусту та численним добродіям і жертводавцям. Нехай Господь Бог щедро винагородить усіх.

СЕРЦЕ СПАСИТЕЛЯ

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Христа сяйливе Серце притяга,
Проміння обійма усе сягнисто.
До вірних лине запальна снага
Котрі несуть Царю чеснот намисто.

Сердечко Спаса — щастя джерело.
Воно немовби провідна зірниця,
Теж зранює його пекуче зло...
Та через це Господь, наш Пан, не мститься.

Ісус, як знаєм, закликав колись:
«Прийдіть до Мене втомлені, злиденні...»
Чом в бідах всі не дивляться на вись?
Вагомі ж ті слова у сьогоденні.

Водно зберімось Пана прославляти —
Пливе бо чистий ласк потік із серця.
Радітиме тоді Господня Мати,
Й не рине віри цінної фортеця.

З Христом крокуймо, браття, якомога,
Просім розрад щиренько у житті.
Пізнати треба люблячого Бога,
Щоб не вернутись з бою на щиті!

АННА ГЛОВА БУДЕ ЩЕ СВЯТА!

ДО 5-РІЧЧЯ МУЧЕНИЦЬКОЇ СМЕРТІ

ХРИСТИНА

Як зміг ти, нелюде, підняти свої руки,
На це життя невинне, молоде.

Замордувати тіло серед муки,

Де ж твоя совість, вбивце, чуєш, де?!!

Як зміг спокійно після цього спати,
Коли сестричку в храмі задушив?
Коли ридала за донькою мати,
А дідуся ти втратою добив!

Чому же втік відразу ти, «герою»?
Вона ж боролась мужньо до кінця.

Не впала на коліна пред тобою,
А витерпіла мученицьвінця!

Як дивишся тепер на свої руки,
На котрі лилась кров невинна ця?!!
І як вгамуєш ті душевні муки,
Що мордувати будуть без кінця?!!

А що розкажеш ти на Божім суді?!!
Що вбив ти наречену для Христа?
Невинності її не сплюндрувати, бо
Анна Глова
Буде ще свята!!!

СЛІДАМИ МАТЕРІ ТЕРЕЗИ: РАДІСТЬ. ПРАВДА. АКТИВНА ЛЮБОВ

Лідія ГУБИЧ,
Тетяна ЛУЦИК

XX століття ми називаємо кривавим, «сплюндрованим», нелюдським... Та, оглядаючись на той час, бачимо посеред страху, горя та безперечного зла людей, які зуміли освятити своє життя навіть тоді. Вони ступали за Тим, Хто сказав: «Я є Дорога, Правда і Життя», та стали світлом цього сторіччя. Ці люди наперед відчули зло ідеологій того часу, вони не робили гучних мітингів, а щодня творячи «чуда» добра, змінювали світ. На фоні того часу їхній шлях та їхня усмішка особливо дивують. Будучи зовсім непримітними, але зреалізувавши творчий потенціал, даний Богом, вони продовжили справу захисників людини як спадкоємці Царства Небесного. Саме в час розрухи вони стали совістю суспільства, стали на сторожі душі людини; рятуючи кожного зокрема, рятували людство загалом. «Немає дрібниць!» — говорить нам їхнє життя, кожен добрий «малий» вчинок прилучає нас до великого та відкупляє людство знову і знову.

■ *Мати ТЕРЕЗА з Калькутти*

Ми говоримо про святих та блаженних XX століття, про тих, які, незважаючи ні на що, не покинули Бога не формального, а живого. Вони жили поруч, дихали тим же повітрям, що й ми, в тому ж часі... Їх місія особливо велична, бо показує світу, що немає часу, який би не дозволяв бути святим, йти з Богом, любити, творити та дарувати світові надію.

Таких постатей немало. Кожна дарує нам важливий урок, тому ми повинні намагатися отримати максимально повні знання про тих людей не для їхнього словесного звеличення (цього вони прагнули найменше), а для нашого спасіння для оживлення їхнього Вогню Любові й продовження їхньої місії в нашому світі. Не має значення, чи хтось це буде робити в монашому габіті, чи в сімейному стані, чи в якийсь інший спосіб, головне — це мета і вчинки, а Бог кожному дає свій шлях до Добра.

Мала такий шлях та зуміла пройти ним і Мати Тереза з Калькутти. Ми думаємо, що знаємо про неї все, переконані, що кілька відомих подій, у яких вона брала участь, витворюють з неї «зірку Церкви», яка одна з небагатьох удостоїлась такої «реклами».

Але насправді ми зовсім не знаємо її, як і багатьох, подібних до неї, не знаємо того Велетня духу, тому й не можемо оцінити її. Ми дуже часто чуємо та кажемо фрази: «Я не Мати Тереза», «Не прикидайся Матір'ю Терезою»... та багато подібного абсурду. Якби ми знали її, ніхто не наважився б говорити такі речі.

Уже на лексичному рівні ми створили стереотип, який визнає святість особи, але водночас в саркастичних тонах заперечує його.

Трагедія сприйняття Матері Терези в тій дешевій рекламі гучних подій. Кожен знає, що

вона була на обіді з Президентами, що знала принцесу Діану, що її високо цінував Іван Павло II... А чи знаємо, що до цього її змушувало прагнення втішити знедолених, що служіння вело до цих події. У її вкрай скромному житті таких урочистостей було кілька, але далеко не вони визначають її життя. Щоб сказати, що знаємо Матір Терезу, мусимо знати кожен день її життя і служіння, бо кожен є великим уроком для нас, кожен розпочинався з «так», сказаного Богові, і цілковитого зречення себе для ближнього, який потребує милостині, милосердя, тепла, любові, одягу і їжі.

Розпочинаючи свій шлях милосердя, з п'ятьма рупіями в кишені і з повним серцем любові до Бога і людини, вона, можемо відверто твердити, потрясла цей світ дієвим добром.

Наскільки більше має в кишені багато людей, але той, хто не має в серці бажання допомогти, ніколи не знайде в кишені потрібної милостині.

Багато хто скаже: «Вона просто так могла!» А знаєте, що вона б вам відповіла: «Просто може лише Господь, може через кожного з вас — просто дайте Йому свої руки, ноги, серце — і робіть те, до чого Він вас покличе!»

Цій тендітній черниці було зовсім нелегко. Вона теж була людиною, так само, як ми, — творінням Божим, що його випробовує цей світ. Вона мала так само безліч спокус, багато чого не могла зрозуміти, але оскільки мала глибоку віру, то йшла правильно. Невже ви думаєте, що легко виконувати служіння до якого була покликана блаженна з Калькутти? Вона проходила через безліч страждань, перемагала море спокус, щоб донести до найбільш потребуючих любов.

Мати Тереза відчула покликання в дванадцятирічному віці, та лише через сім років змогла вступити до монастиря. В чині сестер-лотеранок приймає ім'я сестри Марії Терези на знак любові й особливого пошанування святої Терези з Лізьє. Думала, що саме тут вона зреалізує своє покликання. Та в загальному покликанні Бог дає кожному свою дорогу. В 1948 році сестра Тереза почула голос Господа, який не кликав, а волав: «Покинь все заради служіння іншим».

У жорстокій внутрішній боротьбі, у спокусливих ваганнях, але з твердою вірою й надією на Господа, сестра Тереза покидає монастир і записується на курси медсестер. А після їх закінчення виходить на вулиці Калькутти до вмираючих, покинутих, прокажених і вже до останнього свого подиху перебуває з ними.

Мати Тереза з Калькутти — це велика таємниця Бога, знак для людства, аби воно пильніше подивилось і прислухалось до її промовистих вчинків. «Коли я торкаюся сморідного людського тіла, — казала вона, — знаю, що торкаюся Тіла Христа, яким я приймаю Його у святому Причасті під виглядом хліба. Звідси я беру силу і відвагу. Одного дня я підняла з канави чоловіка. Коли я обійняла його, він посміхнувся і сказав: «Я жив, як тварина, але помру, як ангел». Я поблагословила його, запевнивши, що він тепер споглядатиме Бога цілу вічність».

Мати Тереза вважала, що «найбільшою і найстрашнішою хворобою є ані проказа, ані рак, а самотність, усвідомлення того, що тебе покинули, про тебе забули. Люди, які не пізнали, що таке радість, любов, яким бракує нормальних людських стосунків, страждають найбільше».

Таких беззахисно-страждаючих людей немало й сьогодні. Ми розучились любити інших, любити себе. Часто твердимо, що не маємо часу для інших, бо мусимо вчитися, працювати задля особистого розвитку й вдосконалення. Але хто ми, якщо відкинули любов, а через неї і Бога?!

Вона ж любила без вагань, сумнівів і доказів. 1949 року сестра Тереза відкриває перший дім нового Згромадження Місіонерок Любові, а через рік разом із співсестрами засновує у Калькутті Дім для вмираючих під опікою

■ *Мати ТЕРЕЗА та Папа Іван Павло II*

Непорочного Серця Марії. Тепер Бог відкрив їй, для чого Він покликав її до монашого служіння. Справа не полягає в тому, що чин лотеранок був менш потрібним, просто це зовсім інший спосіб служіння. Своїми обіймами Господь огортає світ в повноті. Мати Тереза повинна була стати ще однією рукою Бога-Милосердя, Бога-Любові, якої в цей час особливо потребував світ. Немає меж для Бога у шляхах і виявах добра. Мати Тереза — одна з тих, хто довів нам це на прикладі всього свого життя.

Вона не була багатослівною, але коли відчувала потребу, то її слова били на сполох. Так, під час Національного Молитовного сніданку в США, де була почесним гостем, перед президентом США, конгресменами та представниками еліти вона сказала гірку й болючу правду: «Вбивають мільйони дітей, які мають народитися, а ми нічого не кажемо. Розвинуті країни — це найбідніші країни, вони бояться дитини, бояться дитини, яка має народитися, тому вона мусить померти...».

Мати Тереза завжди перев'язувала найнебезпечнішу рану на тілі, розшматованому злом людства; через своє серце вона пропустила весь біль світу, завжди спішила туди, де інші впадали у розпач і відчай.

1979 року вона отримує Нобелівську Премію Миру. На запитання, яке значення для неї і її сестер має ця премія, відповіла: «Для нас вона немає ніякого значення, бо цей факт нічого не змінив у нашому згромадженні. Ця нагорода, як і багато інших має велике значення для наших бідних... Ця премія показує, що світ визнав не тільки існування бідних, нужденних, а й обов'язок надавати їм допомогу. Це великий внесок у справи миру».

У своїй місії вона була не одна, бо через молитву випросила в Бога безліч людей, які спішили їй на допомогу. 1989 року Мати Тереза заснувала Згромадження Місіонерів Мирян Любові. Сьогодні воно нараховує понад три мільйони чоловік. У понад ста країнах світу діють Згромадження Місіонерів і Місіонерок Любові. Почувши крик Чорнобиля, Мати Тереза приїхала в Україну. За її планом у Києві в 1986 році постав Дім Місіонерок Любові, присвячений скорботній Таємниці розарію, — Розп'яттю Христа, але офіційно його відкрили аж 14 вересня 1991 року.

Мати Тереза не оминула своєю увагою жодної вагомої проблеми людини. Усвідомлюючи, яке велике значення має для людства і світу сім'я, вона говорила: «Любов народжується вдома. Тому я дуже вимоглива до співпрацівників, яким завжди кажу: «Передовсім родина!» Це найкраще місце зустрічі. Якщо тобі потрібно прати пелюшки чи готувати чоловікові обід, то перш за все роби саме це. Якщо ти не робитимеш цього, то де ваша взаємна любов?».

Все своє життя Місіонерка Любові відкривала нам очі на проблеми людства та шляхи їх розвязання, вселяла віру і оптимізм... Вона пішла зі світу 1997 року, а 14 жовтня 2003 року Іван Павло II проголосив її блаженною, наголосивши, що «завдяки Матері Терезі, її усмішці, жестам і словам, дорогами світу йшов сам Ісус Христос як милосердний Самарянин».

«Нехай кожен, хто до вас приходить, залишає вас кращим і щасливішим!» — заповідала Мати Тереза. Для цього потрібно зробити три впевнені кроки: Радість, Правда, Активна Любов.

ДОБРА КСЕНЯ
(ПРИСВЯЧУЮ ПАРАФІЯНАМ С. ПІДГІР'Я)

о. Мелетій Батіг, ЧСВВ

Перебуваючи в Золочівському монастирі отців Василіян у дев'яностих роках, мені довелося обслуговувати невелике, але досить зорганізоване у християнському житті село Підгір'я, яке простягалось вздовж дороги і немов би ховалося між пагорбами родючих ланів. У середині села серед липових дерев цвинтаря виднілась невелика дерев'яна церковця, яка нагадувала мені щось давно минуле і далеке і водночас щось близьке і рідне, і навіть майбутнє.

Завжди, коли я сюди приїжджав, на горбочку стояли усміхнені милі мої парафіяни, щоб щиро привітати з святом чи святою неділенькою, як вони говорили. У спогадах вони і сьогодні залишилися мені рідними, дорогими і близькими, хоч, на жаль, багатьох з них вже немає серед живих: баба Олена, Зоня, Богдан, Марія, Ольга... Всіх не можливо перечислити, але в пам'яті живуть. Подібно мене і проводжали, бажаючи усього найкращого. Після Служби Божої одного разу почув я від баби Олени:

— На другу неділю із хутора хоче прийти до церкви Ксеня Сукмановська. Вона ходити не може, їздить на візочку, але дуже хоче бути на Службі Божій і посповідатись тут, у церкві.

Минув тиждень і знову настала неділя. День був гарний і погідний. Свіжість ранньої роси, ясне тепленьке сонечко і тихий літній вітерець надавали наснагу добродійці Ксені, яка з пагорба свого хутора спускалася на своєму візочку до села вузькою стежиною зеленого поля. Пшеничні колосочки, дотикаючись до спрацьованих рук, немовби вітали свою трудівницю, аж поки не виїхала на польову дорогу, якою добралась до села, а відтак з допомогою людей до церкви. Людей було обмаль і вона щиро молилась. Навіть ці люди, що були в церкві, повиходили на двір і очікували священика.

У церкві тиша, лиш проміння сонця крізь маленьке вікно освічувало вівтар і престіл, що надавало ще більшої урочистості. Добродійці здавалося, що хтось тут є, і чула, що хтось говорить до її душі. Серце тривожиться, чогось боїться, тремтить і чогось прагне. Чого? Ні, вона тут не одна. Сльози стікають по обличчі, але не з смутку, а з радості. Здається, що хтось іде з самого неба. Закрила очі, роздумує, хто? Через всі простори йде до неї сам Спаситель. «Він іде до мене, грішниці, несе лік для моєї душі, щоб заспокоїти мою самотність, але найперше, мабуть, щоб відпустити гріхи, поєднатися духовно і тілесно, і заодно прийняти мої тілесні і душевні болі», — роздумувала вона.

Відкриває очі, і промені сонця ще більше освічують вівтар. І чим більше світла, тим яскравіше видніється той, хто наближається. Іконостас засяяв ясністю, а на верху у тіні Христос, розіп'ятий на хресті. Холодний подув вітру і голос: «Спраглий я! Це я!»

Відчинились двері і до церкви увійшов отець, а за ним всі люди, які прийшли на Службу

■ *іконостас*

Божу. І тепер ясність, яку тільки що бачила Ксеня, перетворилася у звичайне сонячне проміння... Найперше — сповідь бажаючих. Сповідається Ксеня, і в церкві заспівали пісень. Після сповіді декількох людей звершується безкровна жертва Спасителя у Святій Літургії. Ксеня сиділа на візочку біля крилоса і кожне слово сприймала своїм серцем. Тут в церкві її маленькою охрестили, тут вона приймала святе Причастя, сюди завжди вона приходила, як до свого духовного дому. Навіть, коли церква була зачинена, вона приходила у місяці травні і в червні, де люди біля церкви відправляли молебні до Матері Божої і до Серця Ісуса. О, які це були щасливі часи, хоч і тривожні.

Після Служби Божої, коли вже всі виходили з церкви, Ксеня на візочку чекала на отця. Він підійшов до неї і вона тут же попросила:

— Не знаю, прошу отця, як моє здоров'я дозволить приїждати до церкви, але, коли б я захворіла, відвідайте мене з Святим Тайнами, я буду дуже вдячна вам і тепер сердечно дякую за святу сповідь. Нарешті я дочекалася і признаюся вам, бо ніколи не думала , що ми зможемо так, як колись, славити Бога у своїй Греко-Католицькій Церкві.

До самого дому полем жінки з Підгір'я проводжали добродійку Ксеню. В селі можна було почути багато добрих слів про неї. Вона виростала у добрих своїх батьків на хуторі. Брати її під час воєнних подій залишили цей світ, віддавши своє життя за свою Батьківщину. А потім колективізація, колгоспи. Молоді люди залишали своїх батьків на хуторі і в пошуках кращої долі перебирались до міст. Та цього не змогла зробити Ксеня. Вона любила своїх батьків. Адже це вони прищепили їй любов до Церкви, до Бога, до України, а найбільше — подарували неоціненний дар святої віри! Тому не залишала своїх батьків до кінця їхнього життя. Так минула її молодість. Не вийшовши заміж, вона завжди молилася, читала духовні книжки, а також і наш «Місіонар». Адже ж до Підгіря приїжджали отці Василіяни Методій Скраль, Юрій Янтух. Отець Юрій Янтух навіть заснував тут пасіку і заодно провадив богослужения, на які приходила Ксеня, будучи в Апостольстві Молитви, і старанно виконувала свої обов'язки.

Та найбільше виснажувала її фізична праця як вдома, так і в колгоспі. Буряки, льон, коноплі завдавали людям роботи з ранньої весни до пізньої осені. Особливо льон і коноплі восени, коли вже вода у ставках була холодна, доводилося мочити, а потім витягувати. Багато людей відмовлялися, зважаючи на своє здоров'я, лізти у воду, але Ксеня покірно виконувала накази сільського начальства, для яких найбільшим досягненням був план. Внаслідок цього, перестудила ноги і незабаром, коли їй минуло поза п'ятдесят років, вона не могла ходити.

Колгоспні начальники, як завжди в ті часи, мінялися, а згодом і всі про неї забули. Добре, що хоч за візочок постаралися зі Львова сестри-монахині з підпілля і тепер вона могла давати собі раду. Навіть дрова рубала, їсти готувала, воду з криниці носила і прала все необхідне. Та ніколи не нарікала на свою недугу. Можливо у молитві вона знаходила силу, мужність і витривалість у своїх терпіннях. У візочку завжди був з нею молитовник і вервиця, з якою вона ніколи не розставалась. Хто б не приходив, завжди раділа і була готова почастувати свого гостя. Залишився від батьків садок, тож завжди вона пропонувала яблука, груші, а то й навіть яєчка, бо тримала кури, а більше ніякої живності не було на подвір'ї. Тому і прозивали її «доброю Ксенею». Завжди могла щось доброго порадити, чи розрадити, а деколи говорила:

— Я тут нічого вам допомогти не можу, хіба буду молитися за вас і напишу нашим священикам, щоб молилися у вашій потребі. На все Божа воля...

А одного разу мене повідомили, що Ксеня

важко захворіла і дуже хоча сповідатись. Була неділя. Зранку я повинен був відправити Службу Божу в Підгір'ї. Тому вирішив раніше поїхати на хутір до хворої. Крім цього їхав я вже не автобусом, а із Золочева везли мене своїм автом знайомі, далекі родичі добродійки Ксені. Як ніколи, цей хутір справив на мене надзвичайне враження. Зелені поля, сади, пагорби, липи, які зацвіли, створювали мальовничий вид, яким можна було милуватися ранковим світанком святої неділі.

Я увійшов до хати зі Святими Тайнами, думаючи, що моя хвора ще спить. Та це було не так. Хвора ще з півночі готувалася до зустрічі з Ісусом Христом у Святих Тайнах: читала молитви і молилась на вервиці. А вже на світанку її привітала, як вона говорила, ластівка, що над вікном витворила собі гніздечко.

— Мир дому цьому! — промовив я і тут почув від неї відповідь.

— І всім, що живуть у ньому! — відповідала з радістю.

Біля неї на столі, де стояв хрест, я засвітив свічку і після молитви хвора сповідалася.

У повній свідомості вона старалася пригадати все недобре, що було протягом її життя. Збудивши щирий жаль, вона покірно прийняла свою покуту і розгрішення. Відтак наступав найважливіший момент св. Причастя. Хвора оголосила:

— Я хочу підвестися і прийняти Ісуса так як я завжди приймала.

Тут я хотів їй допомогти підвестися, та вона різко спротивилася:

— Я повинна сама стати на коліна, якщо мені Господь дозволить. Адже до мене завітав сам Ісус Христос.

І тут вона почала докладати всіх зусиль, щоб підвестися, відкидаючи всяку мою допомогу. Спираючись на стінку, вона все ж таки з усіх своїх сил стала на коліна і, тяжко дихаючи, через деякий час говорила:

— Ісусе милосердний, який Ти добрий, що прийшов до мене і послав свого священика. Прости мені нині всі мої гріхи, яким я тебе образила думками, вчинками протягом цілого мого мого життя. Вірую, Господи, і ісповідую, що Ти єси воістину Христос, Син Бога Живого... — молилася перед Причастям.

Після того, як Ксеня прийняла святе Причастя, лице її засяяло, очі наповнилися радістю і вона, усміхаючись, промовила:

— Дякую Тобі, Ісусе, за дар мого життя, за дар св. Хрещення, за святі Сповіді та Причастя, за моїх батьків і за терпіння, які Ти мені дав з любові до мене.

Приймаючи св. Тайну Оливопомазання, сказала:

— Це, мабуть, моє останнє Оливопомазання, бо відчуваю, що Господь Бог хоче мене забрати. Я погоджуюся з Його святою волею. Я ще вділив їй повний відпуст і поспішав на Службу Божу, де мене вже очікували мої парафіяни з села.

— Отче, свічка нехай ще світиться, вона нагадує світло Христове, що Він є зі мною. Як будете відправляти Службу Божу, згадайте і мене, а я за вас буду молитись. Ох, яка в мене радість, ви цього не можете собі уявити. Прошу вас так як ви тут молилися, щоб і похорон мені щиро відправили. Мені подайте Молитовник християнської родини і я також буду Службу Божу відмовляти.

—Прийміть ще духовне Причастя, а потім

■ *... відчуваю, що Господь кличе мене*

послухайте по радіо з Ватикану Службу Божу, але трохи поснідайте, — це були мої останні поради для хворої. Навчати її я не мав часу, та й не було потреби, бо її терпіння стали для мене живою Божою наукою. Ми попрощалися назавжди на цьому світі.. Я залишав у самоті хвору немічну жінку, свічка якої догоряла, але її дух підносився до небесних висот і на прощання я запитав її, чи не жаліє вона, що так швидко проминуло життя. Вона тут же відповіла:

Раніше чи пізніше кожна людина повинна перейти до вічності. Життя — це великий дар Божий. На жаль, ми не вміємо його цінувати. Я дуже мало працювала для Бога і мало служила Йому, тому багато часу змарнувала, бо працювала надаремно, заробляючи трудодні. Радію за нашу Греко-Католицьку Церкву, що відроджується, хоч ніяк не можу зрозуміти людей, які відвернулися від неї і пішли в інші конфесії, мабуть через слабку свою віру. А за Україну моліться, отче, і людям нагадуйте про це, бо вона, як та безталанна вдова, що має невихованих дітей, які забувають про рідну матір і своїми вчинками ображають її.

Вона ще щось хотіла мені розказати, та в мене був обмежений час і я сказав, що прийду наступного разу, коли в мене буде більше часу на розмову. Її охоплювали радість і спокій. Своїм благим поглядом відпровадила мене, прошептавши: «Хай щастить вам! З Богом!»

Наступного дня добродійка Ксеня померла, а третього дня відбувся похорон. Майже всі парафіяни з Підгір'я прийшли на похорон з процесією. У Золочеві перебували брати-монахи з Крехівського монастиря, тож і вони зі мною поїхали на цей похорон. Поховали ми її у сусідньому селі Коропець біля могили її батьків.

Ніяк не можу забути досі цієї важливої події, хоч проминуло вже п'ятнадцять років. Бо опісля ще три дні панувала в моїй душі велика радість. А про добру Ксеню я скрізь розповідаю, наводячи гарний приклад праведного життя скромної і побожної, ніким не знаної української жінки, яка для мене залишається великою, бо «хто найменший поміж усіма вами, той — великий.» (Лк. 9, 47).

Кожну четверту неділю після зіслання Святого Духа вшановуємо пам'ять українських святих. За прикладом Ксені Сукмановської ми можемо пресвідчитись, що наш народ має багато незнаних святих, про яких знає лише один Господь Бог. Тож молімося в цей день і постійно в усі дні за їх заступництво перед Богом за кращу нашу долю і долю всього українського народу.

ЗАГУБЛЕНИЙ ХРЕСТИК

п. Ярослава, м. Перемишляни

На дворі був літній ранок, проте погода того дня радше пасувала б пізній осені: падав дрібнесенький дощик, небо затягнулося сірими хмарами, а легенький вітерець починав розносити краплини дощу все швидше та швидше, підганяючи людей на роботу, додому чи на ринок — кому куди. Така похмура погода панувала вже другий день.

Сумно було щось на душі, коли я йшла дорогою на роботу. Всякі думки переплітались у моїй голові.

Люди, поспішаючи до праці, віталися, не зважаючи на дощ, та поспішали з парасольками все скоріше і скоріше.

Крок за кроком йшла і я, обминаючи болото і калюжі.

■ *люди вітались один з одним, йдучи до праці*

Аж раптом на моїх очах щось зблиснуло! «Що це?» — подумала я. Хрестик?! Невже ж це хрестик?

Так... На землі в болоті лежав маленький хрестик. Хрестик із Розп'яттям Ісуса Христа. Весь у болоті, потолочений чужими ногами, почорнілий хрестик. Боже милий! Хто його загубив? Я підняла його, поцілувала, витерла від болота і, затиснувши в долоні, пішла далі своєю дорогою.

«Хто ж це міг загубити цей хрестик?» — подумала я. «І скільки він пролежав на землі, в болоті? Боже, як добре, що я його побачила і підняла, що б могло бути, якби я його не побачила? Може це є чийсь хрестик і хтось сумує за ним?» Я вирішила покласти його на високому підвіконні будинку. Може хтось впізнає і забере його собі.

Радість обійняла мою душу, серце моє звеселилось і я щаслива піднялася на другий поверх до місця праці.

Після роботи я поїхала додому, в село, роздумуючи про свою знахідку.

Не минуло багато часу, десь через три-чотири дні, я поїхала машиною зі своїм чоловіком на базар. Дощик вже перестав, випогодилося і світило ясне сонечко. Було тепло. Коли ми приїхали, то побачили багато машин, тож і ми, припаркувавши свою, пішли за покупками. На ринку я вирішила дещо купити, хотіла вийняти із сумки гаманець і дістати гроші.

Коли я відкрила сумку, то зауважила, що гаманця мого не було. Я сильно стривожилася: немає мого гаманця, а там так багато, як для мене, грошей. «Що буде? Як я його загубила?»

Я почала шукати на базарі, куди я ходила. Але людей було так багато, навіть, якщо я й загубила, то обов'язково хтось підняв... «Боже мій милий! Що я маю робити?» У розпачі, зі сльозами на очах, я йду до машини.

Аж раптом щось привернуло мій погляд, і я пригадала собі про знайдений хрестик. Коли я підійшла до машини, то недалеко від неї лежав мій гаманець, повен грошей. А біля машин стояла юрба молодих хлопців. Курили сигарети і пили пиво. Вони чекали на маршрутку, щоб їхати в села, додому.

Я не могла повірити, що мого гаманця із грішми ніхто не побачив, бо він лежав на такому видному місці!

Я зразу подумала, що його охороняв той хрестик. «О Боже! Дякую Тобі, мій любий Боже!». Сказавши це, я сіла в машину.

Цю правдиву історію я хочу розповісти людям, щоб, прочитавши її, вони змогли збагнути велику Божу любов.

■ *... на землі лежав хрестик... я підняла його*

КРИСТИНОПІЛЬСЬКЕ ЧУДО

Тарас МАРЧУК (14 років)
м. Червоноград

Одним із найбільших дарунків Бога, Діви Марії, чи святих є чудотворні ікони, що мають властивості зцілювати, оздоровлювати та допомагати в немочах та негараздах.

З давніх-давен вони мають силу притягувати сотні, тисячі людей: вірних, паломників, недужих та просто цікавих. Однією із таких є ікона Кристинопільської Матері Божої.

Ця дивовижна ікона має надзвичайну силу і чудову історію. Довгий час вона була сімейною реліквією старовинного роду Садовських, що мешкали у Західній Україні. В 1765 році Станіслав Садовський передав реліквію до церкви св. Юрія при монастирі оо. Василіян в Кристинополі (Червонограді).

За тих часів вона отримала славу чудотворної. Про це засвідчували 11 срібних табличок із зображенням ласк, які отримали вірні, молячись до Матері Божої. У 1773 році монахи-Василіяни виготовили для ікони срібну сукню і золоті корони. А в 1774 році о. Ігнатій Бенковський намалював з ікони копію, яка збереглася до наших днів. Слава образу Кристинопільської Богородиці все зростала. У 1777 році виготовили ризи, прикрашені перлами, дорогоцінним камінням і позолотою. Але у 1815 році влада конфіскувала шати, тому виготовили нові, скромніші, різьблені з дерева і позолочені. У 1901 році за отця Маркіяна Повха на пожертви мешканців і вірних були зроблені срібні шати.

У книгах монастиря залишилися записи про чудесні зцілення хворих за допомогою чудотворної ікони. Одне із них відбулося, коли батьки, стоячи на відправі з сліпою дитиною на руках, ревно молилися. І сталося чудо! Досі сліпа дитина обняла маму і показала пальцем на ікону: «Що це за Пані тримає дитину на руках?»

Також був випадок, коли вороже військо підступило до міста. Вояків для оборони не було і місто неодмінно захопили б вороги. Але навіть у такі важкі хвилини мешканці не забули про ікону. Обнесли її тричі навколо міста. Загарбники з невідомих причин відступили.

Слава про цю ікону ширилася далеко за межі Кристинополя. Не дивно, що на прощі збиралися тисячі вірних із навколишніх міст та сіл. Так тривало до 1945 року, поки комуністична влада примусово не закрила монастирі, і цю ікону великої слави о. Арсен Кулиба таємно перевіз до Польщі, де вона зберігалася у церкві Успіння Пресвятої Богородиці понад 40 років. І тільки 7 квітня 1994 року святиню повернули у рідний храм. Її урочисто зустрічали і несли пішою прощею з-під самої Польщі. Тисячі вірних зібралися під покрівлею храму, щоби вшанувати розкішну ікону Кристинопільської Божої Матері, яка вже понад 250 років усіх своїх прихильників радує і обдаровує своїми нескінченними ласками. Тож у ці літні дні не забудьмо помолитися до Матері Божої Неустанної Помочі християн. Амінь!

■ *Сталося чудо! Досі сліпа дитина обійняла маму і...*

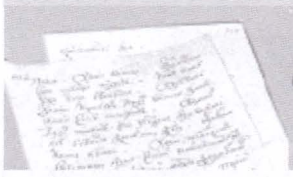

З редакційної пошти

Складаю щиру подяку св. Юді-Тадею за допомогу мені в успішному виконанні завдання на роботі і за отримані ласки.

А також складаю подяку Пречистій Діві Марії за опіку наді мною і моєю сім'єю.

Тетяна Ільчик,
м. Бучач

На сторінках Вашого журналу висловлюю щиру подяку Ісусові Христові, Діві Марії та св. ап. Юді-Тадею за вислухані молитви, опіку над родиною, успішну здачу екзаменів племінницею та за допомогу у різних проханнях.

Леся Мединська,
м. Золочів

Висловлюю щиру подяку Господу нашому Ісусові Христові, Пречистій Діві Марії, св. Йосипові, св. Юді-Тадею, блаженному Миколаю Чарнецькому, св. Антонію, св. Шарбелю, Митрополиту Андрею Шептицькому, св. мч. Мар'яні і всім святим за успішне закінчення університету.

Мар'яна,
м. Свалява, Закарпатська обл.

На сторінках Вашого часопису висловлюємо щиру подяку св. апостолу Юді-Тадею за допомогу у важливих родинних справах. Щоденні молитви до Господа Бога, Діви Марії, св. апостола Юди-Тадея, св. апостола Павла, Ангела-Хоронителя, св. Миколая, св. Михаїла, св. Дмитра, св. Василія, св. Івана, св. Степана, св. Антонія, св. Йосипа, св. монаха Шарбеля підтримували нас у складних життєвих обставинах і допомагали знаходити щасливе вирішення проблем. Висловлюємо глибоку вдячність всім святим, а особливо Юді-Тадею за вислухання наших прохань.

Родина Величко, смт. Жвирка
Львівська обл., Сокальський р-н

На сторінках часопису складаємо щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, а також святим покровителям: Юді-Тадею, Варварі, Філомені, а особливо святому Шарбелю і святому Антонію, молитва до яких є безвідмовною.

Також складаємо подяку за гарний часопис, який нас закликає жити сьогодні з Христом, для Христа і в Христі. Просимо Божого благословення для усього духовенства Святоонуфріївського монастиря отців Василіян, а також просимо про молитву за нас грішних і охорону від усього злого. Ми завжди у своїй душі кажемо: «Бог є сила, а сила є тільки в молитві».

п. Ольга з родиною
Старосамбірський р-н,
Львівська обл.
с. В. Лужок

Перед початком сесії, яка мала бути досить складною, я пообіцяла, що, добре здавши її, відмовлю Девятницю за душі, терплячі в чистилищі, і висловлю подяку на сторінках часопису «Місіонар», а крім того, маючи проблеми із здоров'ям, вже помалу втрачала надію на те, що все буде добре. Але попри всі негаразди і переживання я не лише добре здала сесію, а й почала набагато краще себе почувати. І тепер з кожним днем відчуваю, що стан мого здоров'я теж покращується. Тому щиросердечно дякую і прославляю Господа за Його безмежну доброту, і вже вкотре переконуюся, що у Бога все можливе, лише слід з вірою звертатися до Нього.

А також складаю подяку моїм небесним заступникам Пресвятій Богородиці, св. Йосипу, св. Юді-Тадею, св. о. Піо, св. Антонію з Падуї, св. Пантелеймону за вислухані молитви і їх опіку у повсякденному житті.

Ірина
м. Жовква

БУЧАЦЬКИЙ КОЛЕҐІУМ ІМЕНІ СВЯТОГО ЙОСАФАТА БУЧАЦЬКОГО МОНАСТИРЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО ЧИНУ СВЯТОГО ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО

ОГОЛОШУЄ
конкурсний набір учнів
у 8, 9 та 10-ті класи на 2007 - 2008 навчальний рік
(іноземна мова навчання - англійська або німецька)

Для вступу потрібно подати в папці такі документи:
- свідоцтво про неповну середню освіту
(після 7-го і 3-го класу - табель успішності);
- свідоцтво про народження (копія);
- свідоцтво про св. Тайну Хрещення і Миропомазання:
- медичну довідку (форма 086-У);
- 4 фотокартки розміром 3х4 см.;
- характеристику зі школи;
- медичну довідку про присвоєння ідентифікаційного коду;
- автобіографію:
- довідку з місця проживання про склад сім'ї;
- рекомендацію від пароха (якщо можливо);
- чотири конверти з марками;
- заяву батьків.

Документи приймаються з 25 червня по 6 липня (з 9^{00} до 17^{00}год.).
Вступні випробування з 9 по 14 липня з таких предметів:

Для вступу в 10-й клас:
- комплексна співбесіда з християнської етики, історії України, географії, іноземної мови (англійська або німецька);
- українська мова (диктант).

Для вступу у 8-й і 9-й класи
співбесіда з християнської етики; українська мова (диктант).

Адреса колеґіуму:
Бучацький колеґіум імені святого Йосафата
вул. Міцкевича, 19 м. Бучач, Тернопільська обл., 48400
тел.: (055-44)215-49; факс: (035-44) 222-91

Дирекція колеґіуму

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД „ВЕЛИКОДНІЙ", ЗА КВІТЕНЬ 2007 Р.:

По горизонталі: 3.Саломія. 6.Йосиф. 7.Страх. 11.Народ. 12.Мир. 13.Хітон. 16.Ангел. 17.Життя. 18.Христос.
По вертикалі: 1.Напис. 2.Місто. 4.Полотно. 5.Радість. 8.Цар. 9.Син. 10.Бог. 14.Петро. 15.Кивот.

ВІДПОВІДІ НА ЮВІЛЕЙНИЙ КРОСВОРД „МІСІОНАР-110", ЗА ТРАВЕНЬ 2007 Р.:

По горизонталі: 5.Андрей. 6.Родина. 9.Місія. 10.Лазар. 11.Австралія. 14.Компас. 15.Ваврик. 16.Загреб. 17.Біблія. 21.«Місіонарь». 23.Митар. 24.Філяс. 25.Індекс. 26.Васюта.
По вертикалі: 1.Янків. 2.Церква. 3. Поезія. 4.Бучач. 7.«Місіонарчик». 8.Максиміліян. 12.Матей. 13. Батіг. 18.Зінько. 19.Яремак. 20.Тайна. 22.Гість.

КРОСВОРД «СІМ ЛІТЕР»

Підготувала Леся Штикало, м. Львів

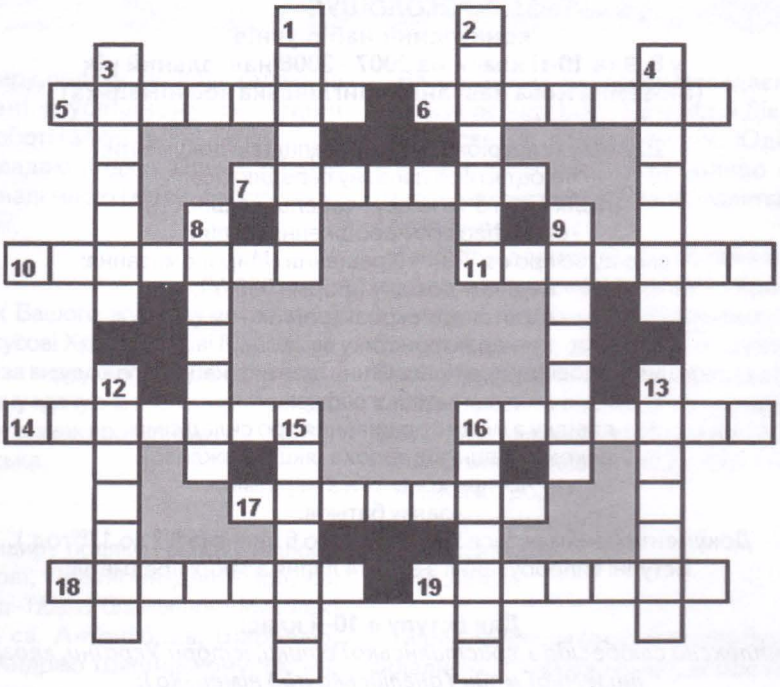

По горизонталі: 5. «... — дорога, правда і життя». 6. «Господь і я» - молодіжно-християнський ... Василіянської семінарії ім. Й.В.Рутського. 7. Ізраїльський цар, син Давида, автор «Пісні пісень», «Приповідок». 10. Автор пісень «Витай Діво», «Гора ясна» — о. Мелетій ... . 11. «Святий, Великий Володимире, до Тебе шлемо моління щире, Ти нам ..., Ти наш Хреститель, Ти перший славний наш обновитель» (із пісні «Святий, Великий Володимире»). 14. Найвищий керівник церковного життя в єпархії. 16. Назва видавництва отців Студитів. 17. «Початки його царства були: ... Єрех, Аккад і Кальне в Шінеар-краю» (із книги «Буття») 18. «Нехай ... нашого воскреслого Спасителя обдарує нас наснагою до праці, нехай буде дорогою, що веде до Отця, провідним світлом і хлібом життя» із слів святої Матері Терези. 19. Заступник єпископа або парафіяльного священика.

По вертикалі: 1. «Де згода в сімействі, де мир і тишина, щасливі там люди, блажена ...» (із пісні «Де згода в сімействі»). 2. «Нехай ... й досконаліть мене зберігають, на тебе бо, Господи, надіюсь» (Зі Святого Письма). 3. «Радіє сонце, зорі, небо, святістю сіяє все, Вкраїно люба, Бог для тебе свій ... щастя шле» (із пісні «Нам Україну благослови»). 4. Назва пісні до Львівської Богородиці «Під Твою ...». 8. Відомий український композитор, автор пісні «Боже великий, єдиний» 9. Місто на Львівщині, відоме з 1442 р., де знаходиться монастир Вознесіння Господа нашого Ісуса Христа. 12. Святий, котрого вірні вшановують двічі на рік. 13. «Нехай твої уста будуть мовчазливі, а серце обережне. Погорджуй пустими розмовами. Радо слухай читань святих Божих книг, бо це річ спасенна» автор цих слів св. ... Великий. 15. Одна з біблійних книг Старого Завіту, що складається із 150 псалмів. 16. «Доля грішника лиха. Тож остерігайсь гріха. Хто зупинить грішну повідь? Таїнство четверте — ...» із вірша о.Василя Мендруня, ЧСВВ «Сім Святих Таїнств Церкви».

НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ

Підготувала Наталія Лех

СЛОВО ДО ДІТОЧОК

Слава Ісусу Христу! Любий друже, я обіцяв тобі, що завітаю до тебе у травні. Але так трапилося, що ми не зустрілися. Я сподіваюся, ти не дуже засмутився? Повір, у нас ще все попереду.

Сьогодні ти вперше можеш мене побачити, подивитися, як я виглядаю, і прочитати, з чим я до тебе прийшов. Ти, мабуть, розчарований моїм виглядом? Напевно, гадав, що я буду кольоровим та яскравим? Я таким і буду — з твоєю допомогою! Пропоную тобі розфарбувати мене різнокольоровими фломастерами, олівцями або ручками. Ти можеш розфарбовувати усі картинки, малюнки, комікси, якими я наповнений. Звісно, я міг би прийти до тебе кольоровим, але я настільки тобою дорожу, що боюся розчарувати. Тому місію мого зовнішнього вигляду я доручаю тобі!

Оскільки я маю намір стати твоїм другом, то хочу розповісти, що то таке дружба, і хто є твоїм найкращим у світі другом. Поділюся з тобою інформацією про те, що станеться протягом цього місяця у твоєму житті і житті людей, які навколо тебе. Ти прочитаєш одну історію, яка трапилася з одним хлопчиком твого віку. А щоб ти за мною не сумував, і ми познайомилися ближче, попрошу тебе розгадати кросворд і загадку, яку колись мені загадала одна дівчинка, і відповідь на яку я забув. Сподіваюся, ти будеш моїм добрим другом і допоможеш пригадати відповідь, бо я вже кілька тижнів не можу спокійно спати — так мене мучить це запитання.

А зараз хочу поговорити з тобою на одну тему. Ти, напевно, зауважив, що я надміру вживаю слово друг? А знаєш чому? Бо саме про це хочу тобі дещо розповісти.

У школі чи в садочку ти, напевно, бавишся з багатьма дітками. З одними бавишся у піску: ліпиш бабки, будуєш замки. З іншими граєшся у магазини: де хтось продає, а хтось купує. Зі ще іншими ти йдеш додому, чи живеш в одному домі. Але погодься, що є така людина, з якою ти проводиш найбільше часу, з якою тобі весело, з якою ти не тільки бавишся, але і ділишся своїми секретами, розповідаєш свої найпотаємніші бажання. Коли ця людина кудись їде, чи просто її не впускають батьки гуляти, то тобі стає сумно. Якщо у тебе така людина є, то ти можеш назвати її найкращим другом.

Але крім друзів, що бавляться з тобою, ходять разом до школи, у тебе є друг, який завжди поруч. Не подумай, я це не про себе (хоча це було б дуже добре). Ти не здогадуєшся про кого я говорю? Ти його точно знаєш! Добре, не буду тебе мучити і скажу, як його звати. Його звати Ісус! Мабуть, ти думаєш, що Він є тільки в церкві, і розмовляєш ти з ним тільки під час молитви? Розкрию тобі секрет — це не так. Він є там, де є ти. Ти Його просто не помічаєш. Але Ісус тебе чує, тобі допомагає, тебе любить і оберігає. Він поруч коли ти в школі, коли вдома, коли бавишся, коли спиш. Спостерігає за тобою, слідкує, щоб ти був чемним, слухався батьків, допомагав друзям, не бешкетував. Ти можеш розповісти Йому про те, що тебе цікавить, чи запитати поради. Якщо добре прислухатися, то обовязково почуєш відповідь.

Ісус — це друг, який ніколи не підведе, який дасть тобі те, про що попросиш. Єдина умова, яку ти повинен виконати — це любити Його, виконувати Його настанови. Не віриш мені? А ти спробуй! Попробуй щиро помолитися і поділися з Ним тим, що тебе турбує. Прислухайся! Чуєш? Він тобі відповідає — ти тільки слухай Його!

НОВИНИ

На цей місяць у світі планують провести акцію «Люби свого найкращого друга — Ісуса!». Хочеш до неї приєднатися? Молися уважно і щиро щодня молитву «Отче наш», і ти зрозумієш, для чого її організували.

В Україні пройде конкурс «Полюби свого ближнього, як самого себе». Умови конкурсу: щодня зробити добрий вчинок для людини, нікому про це не говорячи. Ісус буде твоїм свідком. Подарунок одержиш від Нього особисто, коли з Ним зустрінешся.

У твоєму місті щосереди та щоп'ятниці протягом місяця будуть зустрічі з Ісусом Христом. Місце зустрічі — найближча церква.

Служба розшуку «Небесної Канцелярії» оголошує пошук Господа Бога. Останнє місце перебування — твоє серце. Якщо ти Його знайдеш, міцно тримай і допитай про все, що тебе цікавить.

ЗАПИТАННЯ

Як ти собі уявляєш найкращого друга?
Що для тебе означає слово «дружба»?

ЗНАЙОМСТВО

Один мій знайомий, ім'я якого Мар'ян, з дитинства був непосидьком. Одного разу він зі своєю мамою пішов вибирати подарунок батькові на іменини. У свої 12 він вважав себе великим спеціалістом у цій справі. Правда, його мама про це не здогадувалася, коли Мар'ян напросився іти з нею. Ці таланти вона відкрила у ньому згодом.

Гучними вулицями гуляв прохолодний вітерець. Сонечко бавилося у піжмурки: то ховалося за хмарку, то за гілля дерев, то за високі будинки. Мар'янчик весь час намагався вгадати, за що заховалося сонечко. Тому, коли вони проходили від крамниці до крамниці, він постійно задивлявся на небо.

У крамницях він знайшов багато чого цікавенького. Правда не для тата, а для себе. Мати вагалася між різними подарунками і зовсім забула пильнувати сина. Коли вона його бачила востаннє, він розглядав фотоапарати та різну техніку. Думаючи, що син поруч, вона побігла в інший магазин, щоб подивитися, чи там нема чогось вартого уваги. Мар'янчик, тим часом, залишився у величезному магазині сам.

Коли він це зрозумів, то спочатку почав панікувати, а потім побіг шукати маму. Оббігавши всі найближчі крамниці, він зовсім розгубився. Що ж робити? Куди йти? Він же у цій частині міста вперше! Сльози набігли на очі, але пригадав слова батька про те, що мужчини не плачуть, і стримався. У хлопчика не було вибору. Дороги додому він не запам'ятав, вулиці і номеру свого будинку не знає, бо якось не доводилося її шукати. Найкраще, що можна було зробити, — це сісти на лавочку і зачекати, поки мати зрозуміє, що він загубився і повернеться.

Непевно, сонечку набридло бавитися у піжмурки, і воно зовсім зайшло за хмарку. Час минав. Хмарка заходила за хмарку —

■ *пригадав собі слова батька...*

розпочався дощ. А потім нагрянула і злива. На лавці посеред вулиці залишатися було неможливо. Першим сховком, який побачив Мар'янчик була церква. Старенька така, дерев'яна, затишна. Він чимдуж побіг до неї. Там було тепло та сухо. Чимось приємно пахло. Вдалині горіли воскові свічки та лампадки. Біля престолу поралася сестра-монахиня: щось поправляла, ставила свіжі квіти. Мар'ян зацікавлено дивився довкола. Закінчивши роботу сестра підійшла до Мар'яна.

— А що ти у таку зливу робиш тут сам? Ти часом не загубився?

— Звідки ви знаєте? — здивовано запитав Мар'ян.

— Твій погляд мені про це розповів, — лагідно промовляла сестра. — І як це трапилось?

— Мар'янчик розповів свою історію.

— Знаєш, а Ісус, коли був маленьким також загубився.

— А потім знайшов дорогу додому?

—Ні. Його мати знайшла його у церкві, де він навчав книжників. Йому тоді було приблизно як тобі.

— То мені чекати поки прийде моя мама?

— Чекати тобі доведеться недовго. За той час можеш познайомитися ближче з Ісусом.

— А як? — зацікавлено запитав хлопець.

— Поговори з Ним: розкажи про свою пригоду. Він тобі підкаже, що робити.

Мар'янчик підійшов ближче до вівтаря. Сів на лавочку і почав згадувати молитву. Вона виявилася

■ *старенька, затишна, дерев'яна церква*

коротенькою. Потім попросив допомогти йому.

Рипнули двері. На порозі стояла мама.

— Я і не думала, що ти прийдеш до церкви, але щось привело мене сюди, — пояснила мати.

— Тебе привів сюди мій друг, з яким я щойно познайомився.

— Який друг?

Та ось, поглянь! — він показував пальцем на розпяття. — Я з Ним щойно познайомився, а Він мені вже допоміг.

Мар'янчик з мамою вибрали татові найкращий подарунок — Біблію. Від того часу хлопчик і його батьки більше взнали про Ісуса, читаючи татів подарунок. А також щонеділі приходили відвідати Ісуса у Його домі. З того дня Мар'янчик не міг допустити, щоб Ісус колись ще загубився. Принаймні не в його житті.

ЛЮБИЙ ДРУЖЕ!

Святий Миколай до 19 грудня повинен переконатися, що ти був чемним і слухняним, читав Святе Письмо та дізнавався про Христа з різних джерел. Тому він передав тобі цей кросворд і особливе запитання. Щоб дати відповіді на запитання ти повинен бути уважним, читати Біблію. Можеш також попросити допомоги у батьків. Для того, щоб отримати особливий подарунок від Святого, тобі потрібно написати відповіді на листочку і відіслати на адресу редакції часопису «Місіонар» з позначкою «Небесна Канцелярія». До цих відповідей можеш також додавати відповідь на запитання, надруковане після новин. Найкращі відповіді будуть надруковані на сторінках журналу. Подарунки від Миколая отримають всі, хто дасть правильні відповіді на конкурсні завдання.

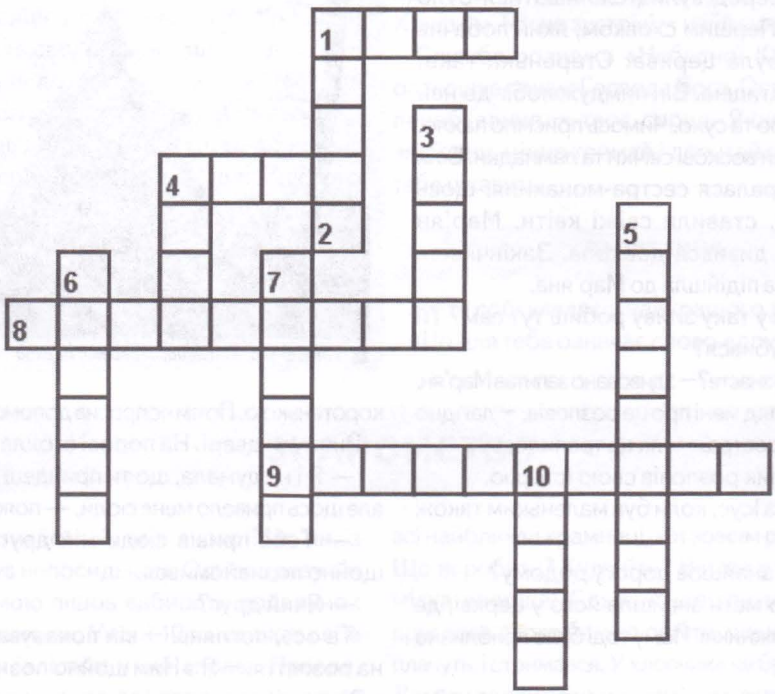

По вертикалі: 1. Символ віри християн. 3. Квітка, яка символізує чистоту. 4. Улюблений учень Ісуса. 5. Як називається ікона, на якій зображений Ісус під час покладення до гробу? 6. З ким порівнює Христос людину, яка «заблудилася», і не може знайти дороги до Нього? (Підказка: «заблукана...»). 7. Як називається дім Божий? 10. Якого кольору накидка у Христа, що символізує Його земну природу?

По горизонталі: 2. Продукт, яким Ісус нагодував п'ять тисяч осіб. 8. Як одним словом називається Святе Письмо? 9. Що ми святкуємо на сороковий день після Паски?

■ *білі лілеї*

До наших рук потрапив цей віршик без підпису автора. Він нам дуже сподобався, тому ми вирішили його надрукувати. Просимо пробачення в автора, і закликаємо майбутніх дописувачів обов'язково підписувати свої роботи. Не лише для того, щоб знати імена наших талантів, але і для того, щоб ми знали кому висловлювати подяку і за кого молитися.

Рано ангел будить: «Дитино, вставай
І на Службу Божу в церкву поспішай».
Та в цей час лукавий не спить, не дрімає,
Тихо так на вушко дитині співає:

«Не вставай, дитино, а поспи ще трішки,
Бо тебе у церкві болітимуть ніжки».
Спить дитя блаженне, у сні підроста.
Будить ангел вдруге, будить не спроста:

«Уставай, дитино, сонечко вже встало,
І неділне свято знову завітало».
Та лукавий шепче: «Не вставай, не йди.
Ти ж така натомлена, в ліжку полежи».

Час проходить в клопотах щоденних,
І роки спливають у справах буденних.
Стала вже бабусею дитинонька, та
Вже скоро сходить неділя свята.

Радо вже щебече внуча золоте.
Все в житті минуло — і добре, і зле.
«Знаєш, люба бабцю, яка в мене мрія?
Щоб ти розказала, що то Літургія».

«Як тобі сказати, серденько моє,
Що занапастила я життя своє:
Книжок не читала, в церкві не була,
І про Літургію знати не могла.

Одну добру раду дам тобі, дитя:
Як тебе будитиме твоє янголя,
То вставай швиденько, вбирайся у мить
І не прислухайся, що тебе болить.

Бо минеться молодість, і виростуть діти.
Будуть ще сильніше ніженьки боліти,
А на старість буде боліти душа,
Що життя змарноване й не варте гроша».

ЗІ ЗБІРКИ «ТРИ ПЕРЛИНИ ДЛЯ ІСУСА»

Наталя НАЗАР

З молитви день свій розпочати,
Щоб з Богом сіяти і жати.
Творець зростить твоє зерно,
Мале й велике — все одно.

Твоя молитва — лиш би ревна,
Напевне буде недаремна.
У Господа, як у природі.
Не сумнівайся, досить, годі!

Молитва наче та зернина:
Спочатку падає, вмирає.

А все ж прийде ота година...
Ти лиш засій — Бог доглядає!

А як догляне, як зростить,
Він в доброті своїй не спить.
Сказав Господь: «Лиш вірте, люди,
і меж для радості не буде».

З молитви день свій розпочати,
Щоб з Богом сіяти і жати.
Бо що ж то виросте без Бога?
Лиш гордість, заздрість і тривога.

ЛИСТОК

о. Єжи МАХНАЧ
(Переклад з польської Соломії КОРНИЧ)

Починало накрапати. Краплі теплого весняного дощу спадали з неба на землю. Листок випростувався, згладив останні зморшки у приємній волозі. Ріс на великому стовбурі, гордий з того, що належить до велетенського дерева.

Життя — прекрасне, повне несподіванок, завжди можна щось нове побачити, почути, пережити. Спершу увагу листка привернули до себе хмари: прибирали несамовитих обрисів, ділилися і об'єднувалися, зближалися одна до одної і знову віддалялися. Потім зелений листок спостерігав, затамувавши подих з захоплення, за ластівками, які шугали з швидкістю стріли, і за яструбом, який кружляв, чекаючи на жертву. Як легкий подув вітру, так і сильні пориви були приємними для нього, відчував тоді у собі силу, з якою тримався стовбура. Довкола нього було тисячі інших листків, з котрими міг уволю пошуміти.

— Життя — чудове!

На іншій гілці стовбура, не надто далеко від молодого зеленого листка, висів старий, коричневий листок. І той любив життя, тому минулої осені та зими щосили тримався своєї гілки. Це йому вдалося! Тепер був старим і стомленим. Не мав поняття про сили дерева, що пробуджувалося навесні. Вигрівався охоче в променях сонця. Молодий зелений листок відразу привернув його увагу від хвилини, коли вихилився з пучка. Коричневий дивився з цікавістю на його розвиток. У молодого зеленого листочка було стільки прагнень і така велика сила життя, що назвав його пестливо: Зелененьким.

■ *краплі весняного дощу спадали на зелений листок*

Зелененький тішився спадаючими на нього краплями весняного дощу.

— Треба бути молодим! — стиха промовив старий листок.

Весняний дощ припинився так само несподівано, як і почав падати. На небі зявилося сонце. Старий, коричневий листок зітхнув:

— Маєш рацію, Зелененький, життя — чудове!

Молодий, зелений листочок оглянувся довкола себе. Чи до нього хтось говорив? По хвилі зауважив на сусідній гілці старого, коричневого листка, що усміхався йому.

— Як ти виглядаєш... Ким ти властиво є? Що робиш? Буду тебе називати Коричневим, погоджуєшся?

Старий, коричневий листок усміхнувся на знак згоди:

— Наступного року, у такий час, будеш виглядати так само, як я, якщо раніше не зїдять тебе гусениці або не відірве від гілки повів осіннього урагану!

—Ти вже настільки старий! — дивувався Зелененький. Напевно знаєш багато таємниць життя, які так цікаво було б знати. Так дуже бажаю жити!

Зелененький пригадував собі чудові

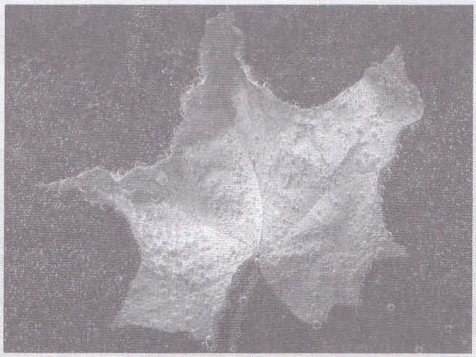

■ *старий, коричневий листок посміхнувся*

хвилини, які вже пережив і небезпеки, з котрих вийшов переможцем.

— Якщо бажаєш, то можу тобі щось про життя розповісти! — запропонував Коричневий.

Коричневий розповідав Зелененькому про хвилини, коли зникає темінь ночі і з'являється світанок, про те, в який спосіб сонце, що заходить, чудовими барвами малює небо. Коричневий розповідав так захоплююче, з таким почуттям, що Зелененький відчував на собі зміст оповідання: дощ і зливу, спалахи блискавок, які роздирали небо, спадаючу темінь ночі. Зацікавлено слухав про те, як в гнізді молоді птахи визволяються з в'язниці яєчної шкарлупки, у який спосіб виявляють радість життя, як їх батьки не встигають постачати їжу. Коричневий розповідав про голодних гусениць, що перетворюються у прекрасних метеликів, про кольори осені, про холод зими і білий сніг, що вкриває усе.

— Що такого маю вчинити, щоби мати таке гарне і цікаве життя, як у тебе? — спитав Зелененький.

— Я можу тобі розповісти лише про своє життя, про те, що сам пережив. Можу дати тобі пораду: будь завжди собою! Живи своїм життям. Будь відкритий!

Старий, коричневий листок відчував втому. Добре знав, що йому даровано ще декілька хвилин, що потім цілковито знесиліє, спаде на землю, зігниє, що по кількох тижнях нічого з нього не залишиться, бо змішається з землею. Боявся трохи хвилі, що наближалася. У будь-якому випадку чекало його щось цілком нове: «Перетворитися на землю, а потім знову ожити на дереві, якщо це можливо. Як це станеться?» — думав старий, коричневий листок.

Старий, коричневий листок спадав на землю, легкий повів вітру відірвав його від гілки. Зауважив то відразу Зелененький:

— Будь щасливий! Живи далі своїм життям!

— Яким є, у чому полягає життя коричневого і життя зеленого листка?

— Що думаєш про зустріч, розмови Зеленого і Коричневого?

— Чому як молоді, так і старші скаржаться на брак розуміння — іншої сторони?

— Чим є смерть для коричневого листка?

— Чи замислюєшся над майбутнім життям?

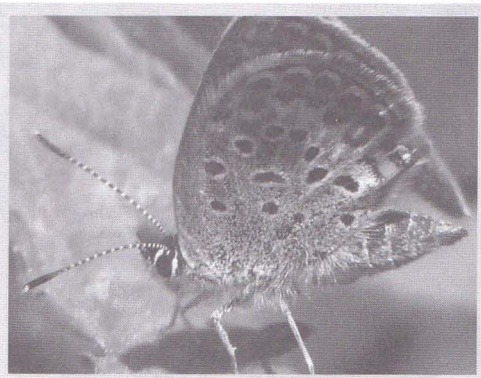

■ *гусениця, що перетворилася в прекрасного метелика*

ЗАГАДКА

Що **найперше** потрібно зробити людині, щоб Бог їй простив?

ДО 110-ЛІТТЯ ЧАСОПИСУ «МІСІОНАР»

Ігор КІСТЕЧОК

Монастир св. Онуфрія у Львові був головним осідком, з якого поширювалась місійна робота.

Дедалі більше розвивалася місійна діяльність Василіянського Чину. Ігумен монастиря св. Онуфрія о. Андрей Шептицький роздумував, що можна зробити для того, щоб якомога більше число людей почуло науки місіонерів.

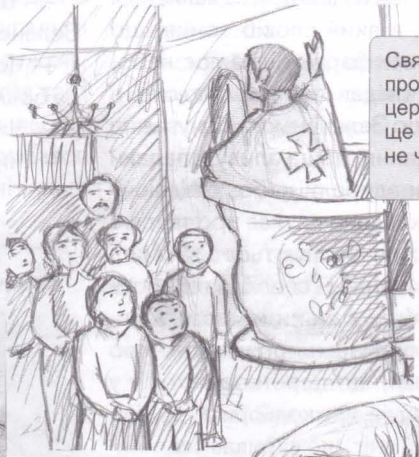

Священики проповідували в церквах, але було ще багато людей, які не чули цього слова.

Нехай цей журнал відвідає кожну побожну родину в нашому краї!

У Львові зустрілися о. Андрей Шептицький та о. Платонід Філяс.

о. Андрей:

— Нам потрібно розширити проповідування слова Божого. Варто почати видання побожного журналу.

о. Платонід:

— А називатися він може «Місіонар»!

Вже сьогодні розпочну роботу над створенням часопису.

Отче Платоніде, займіться цією справою.

За одну ніч о. Платонід Філяс підготував перше число часопису.

Дорогі вірні, сьогодні вийшов перший номер журналу «Місіонар». Це листи отців місіонерів до всіх вірних, тому кожному необхідно його читати.

У квітні 1897 року о. Андрей Шептицький приніс до друкарні матеріали першого номера.

Вже у травні 1897 року вірні придбали 20 тисяч журналів.

Дякую, отче Платоніде, за цю працю. Надіюся, що наш часопис буде помічником людям у вірі ще довгі роки і десятиліття.

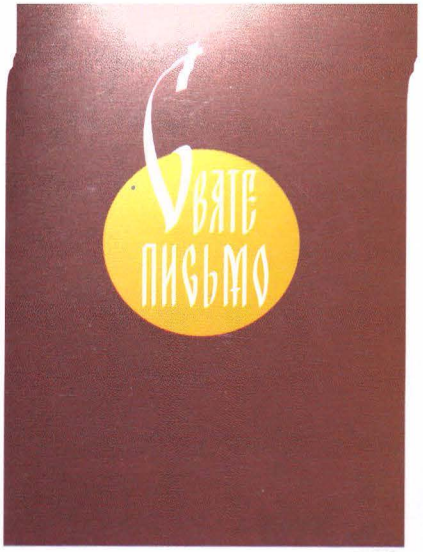

Святе Письмо Старого та Нового Завіту
Львів. Місіонер, 2007

"Незнання Біблії означає незнання Христа, Христос є Божою силою і Божою мудрістю. Чим є життя без знання Святого Письма? Через нього стає знаним сам Христос, що є життям вірних" (Святий Єронім).

Святе Письмо Старого і Нового Завіту (Біблія) — це найважливіша книга для кожного християнина, який прагне йти дорогою досконалого, святого життя.

Біблія — це книга книг, невичерпне джерело Божої мудрости. З неї ми довідуємося про історію спасіння людського роду, об'явлену Господом Богом, і в цій історії шукаємо відповіді на власні духовні потреби.

Це видання Святого Письма може стати чудовим релігійним подарунком для тих, хто ще не знайшов своєї дороги до пристані вічної та потребує підтримки від інших.

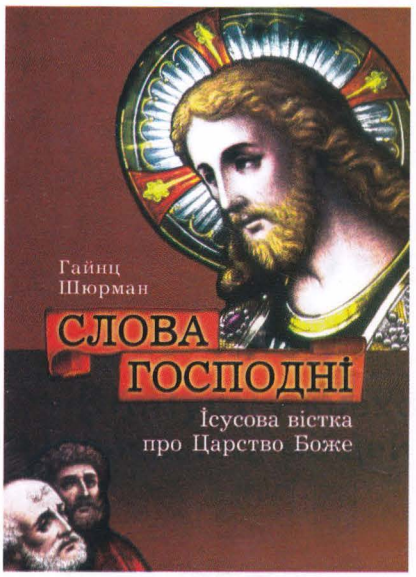

Гайнц Шюрман
Слова Господні
Львів. Місіонер, 2007

Ця збірка — своєрідна книга-посібник для спільного та приватного читання і застанови. Заголовки та короткі вказівки допоможуть читачеві привідкрити суть Слів Господніх і пізнати їхню суть. Хто намагається їх збагнути, тому допоможе сам Господь.

Про визнання, яке вже набув цей твір відомого німецького вченого-бібліста, свідчить той факт, що він перекладений англійською, французькою та італійською мовами.

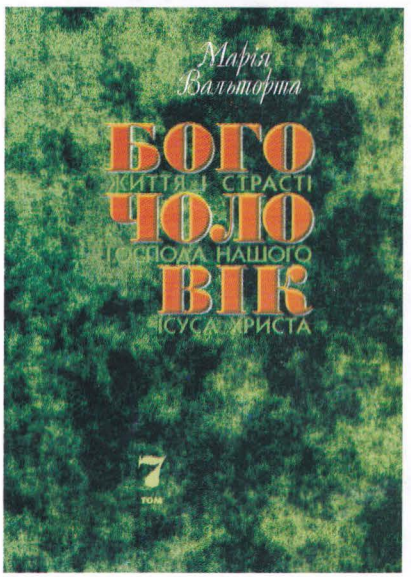

Марія Вальторта
Богочоловік: Життя і страсті Господа нашого Ісуса Христа (7 том)
Львів. Місіонер, 2007

У багатотомному виданні містичних видінь італійки-християнки Марії Вальторти "Богочоловік" детально відображено життя Ісуса Христа, Його Матері, апостолів, учнів та учениць. У сьомому томі йдеться про третій рік прилюдного життя Ісуса. Христос продовжує завойовувати душі і серця людей, сміливо протистоїть фарисеям, навертає невірних, зцілює хворих, навчає спраглих Божого слова.

У книзі показане остаточне падіння Юди Іскаріота — незважаючи на всі зусилля Ісуса вберегти учня від фатального кроку, Юда вже ступив на шлях зради, хоча лицемірно це маскує. Ісус знову відвідує ці місцевості, де побував і проповідував раніше, і прощається з мешканцями.